

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qvalificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1664

Index Rervm Praecipvarvm Hvivs Tomi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76990](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76990)

INDEX RERVM PRÆCIPVARVM HVIVS TOMI.

In quo d. Disputationem, q. Quæstionem, n. Numerum,
marginalem, & p. Paginam designant.

A

Accidens.

REPUGNAT omnino, quòd accidens
vnicè sint substantiæ, aut in-
eà recepta, & quòd localiter ab
illà distantia sint. d. 5. q. 13. n.
302. p. 152.
De vbiacatione accidentium,
subiecti in pluribus locis collo-
cati. Vide, *Locus*.

Quenam accidentia repugnent Deo. Et quaenam non item. d. 11. q. 7. per totam. p. 357.

Actio. Agens.

Quid sit actio, & qualiter distincta ab agente, & effectu. d. 5. q. 5. n. 61. & 62. p. 119.

Alia creatiua est, alia educiua. Et quid vtraque. ibid. n. 63. p. 119.

Educiua realiter est indistincta à passione. num. 64. p. 120.

Educiua alia transiens, alia immanens. Et quid vtraque. n. 65. p. 120.

Actio alia primò productiua, alia conseruatiua est effectus. ibid. n. 66. p. 120.

Impossibile omnino est, etiam diuinitus, quòd actio, quælibet existat in loco distante aut à suo principio, aut à suo termino, aut à suo subiecto receptiuo, si educiua est, d. 5. q. 13. à n. 304. p. 152.

Impossibile omnino est, etiam diuinitus, quòd aliquando agens adhuc partiale agat in distantem, seu per actionem à se localiter distantem. Vbi exponitur quomodò integrum agens extensum ad integrum passum extensum deriuat suam actionem, suumque effectum, ibid. à numer. 307. p. 153.

Quomodò actio, qua producitur in intellectu nostro species intelligibilis, sit spiritalis. d. 10. q. 7. n. 407. p. 344.

Actus.

Quomodò Deus sit actus purissimus. d. 1. q. 12. per totam p. 53.

Quomodò conuertantur vicissim actus, & relatio. Et de eorum diuisione. d. 2. q. 5. n. 47. p. 61.

Quomodò omnia attributa Dei per modum actus concipi possint. ibid. à n. 50. p. 62.

Qualiter actus intellectus, & voluntatis Dei cognosci possint, & cognoscantur à Beatis. d. 20. q. 3. per totam p. 612.

Æternitas.

Vide, *Deus prout æternus*. Vbi de præsentia rerum in Dei æternitate.

Quot modis vsurpatur æternitas. d. 9. q. 2. num. 16. p. 233.

Præsentia rerum in æternitate alia physica, & alia obiectiua. ibid. n. 19. p. 234.

Quomodò physica sit impertinens, vt creaturæ in se ipsis cognoscantur à Deo. ibid. à num. 85. p. 248.

In quo consistat, & per quid constituatur æternitas, duratioque Dei in omni tempore. d. 9. q. 4. per totam p. 252.

Qualiter conueniat, aut secus æternitati Dei ratio mensuræ. d. 9. q. 5. per totam p. 257.

Qualiter possit, aut non possit æternitas creaturæ communicari. d. 9. q. 6. per totam p. 260.

Quomodò differant inter se æternitas, tempus, & æuum. d. 9. q. 9. per totam p. 263.

Æuum.

Quid sit. Et qualiter differat à tempore, & ab æternitate. d. 9. q. 9. per totam p. 263.

Angelus.

Angeli per præsentiam superadditam, & sibi inherentem independenter à corporibus fiunt localiter præsentis. d. 5. q. 7. à n. 159. p. 131.

Impossibile est, quòd Angelus absque omni præsentia locali, atque adeo nullibi existat. d. 5. q. 8. à n. 186. p. 135.

Vnde pro nutu suo omni præsentia carere nequit. ibid. num. 196. p. 136.

Qualiter plures Angeli simul in eodem loco, siue in eodem spatio locali possint existere. d. 5. q. 11. à n. 232. p. 143.

Qualiter idem Angelus possit in pluribus locis simul existere. d. 5. q. 12. à n. 254. p. 146.

Anselmus.

Argumentum S. Anselmi de existentia Dei. Et alia similia Recentiorum proponuntur, & diluuntur. d. 1. q. 5. à n. 65. p. 12.

Apprehensio simplex.

Possibilis est simplex apprehensio clara, & per propriam speciem habita de Deo, sicuti est in se, vt cuius nequeat determinari intellectus ad absolute, & de præsentia iudicandum, esse Deum à parte rei, sicut per talem apprehensionem representatur. d. 17. q. 3. à n. 35. p. 497.

Talis apprehensio neuiquam esset visio beatifica. ibid. à n. 41. p. 498.

Argumentum.

Argumentum S. Anselmi de existentia Dei pro-
po-

Index rerum

ponitur, vrgetur, & diffinitur . d. 1. q. 5. à num. 65. p. 12.
Alia subfimiia Recentiorum pariter. ibid. à num. 76. p. 14.

Attributum .

Diuersitas attributorum Dei vnde trahat originem. d. 1. q. 3. n. 22. p. 4.
Quid sit, & quotuplex Attributum diuinum . d. 2. q. 1. per totam p. 55.
Certum est, attributa Dei per aliquid extrinsecum Deo completa diftingui realiter quoad tale extrinsecum ab ipso Deo; aut etiam inter se. d. 2. q. 2. n. 15. p. 56.
Supponitur ex fide, Personas diuinas, earumque personalitates, & originis realiter inter se diftingui. ibid. p. 56.
De fide est, omnia attributa adæquatè intrinseca Deo realiter esse indiftingua ab effentià diuinà. ibid. n. 16. p. 56.
Quæcunque funt idem realiter cum effentià diuinà, & inter se funt idem, exceptis attributis personalibus, siue relationibus inter se oppositis. ibid. n. 17. p. 56.
Distinçtio formalis ex naturâ rei Scotica nullatenus inter diuinas formalitates admittenda est. ibid. n. 19. p. 56.
Quouisque fit necessario admittenda distinçtio virtualis in Deo inter aliquos conceptus obiectiuos eius realiter identificatos. In creaturis verò nequaquam. ibid. à n. 21. p. 57.
Quouisque fit necessario adstruenda inter diuinas formalitates distinçtio rationis ex parte obiecti præcisua oriunda ab intellectu nostro. Oriunda verò ab intellectu cognoscentium Deum, per speciem propriam nullatenus. ibid. à num. 26. p. 57.
Qua ratione attributa diuina aut intrinseca, aut extrinseca, aut semiextrinseca Deo funt. Tum aut negatiua, aut positiua. Idque vel reipsâ, vel in conceptione nostrâ. d. 2. q. 3. per totam p. 58.
Qualiter attributorum Dei aliqua præ alijs funt transcendentia. d. 2. q. 4. per totam p. 60.
Qualiter omnia attributa Dei ex suo conceptu formali funt relatiua. d. 2. q. 5. à n. 50. p. 62.
Relatio, quam important in suo conceptu formali attributa intrinseca Deo, suppositiua est, & rationis. ibid. n. 53. p. 62.
Idem ferme de semiextrinsecis. ibid. numer. 54. p. 62.
Relatio verò, quam important attributa extrinseca, interdum rationis venit dicenda. Interdum non item. ibid. n. 55. p. 62.
Formalitates diuinæ distinctæ virtualiter mutuò se excludunt virtualiter. d. 2. q. 6. n. 64. p. 64.
Sublatâ præcisione obiectiua attributorum Dei, & effentiæ, quæstio de eorum inclusione formali prorsus è medio tollitur. ibid. à n. 65. p. 64.
Essentia Dei in suo conceptu non includit relationes personales formaliter. Imò & virtualiter excludit. ibid. à n. 71. p. 65.
Neque eiusmodi relationes includunt in suo conceptu formaliter essentiam Dei. Sed tum formaliter, tum virtualiter excludunt. ibid. à num. 83. p. 66.
Essentia Dei in suo conceptu formali non includit attributa communia. Neque hæc essentiam ipsam in suo. Aut inuicem sese. ibid. à n. 115. p. 72.

Quomodo attributa diuina sumpta concretè implicite includant essentiam Dei. Et quædam interdum alia. ibid. à n. 128. p. 77.
Quomodo attributorum Dei alia funt inter se difsimilia, atque adeò diuersæ speciei. Alia verò inter se similia, atque adeò eiusdem speciei tum quoad conceptus suos formales, tum quoad reales. d. 2. q. 7. per totam p. 75.
Qualiter diuina attributa tum realiter, tum per rationem nostram funt, aut esse possint vnum, aut plura, aut infinita quoad multitudinem. d. 2. q. 8. per totam p. 77.
Qua ratione attributa diuina funt inter se ordinata tum secundum propotionem, tum secundum series, siue ordines prioris, & posterioris. Idque vel à parte rei, vel per rationem nostram. d. 2. q. 9. per totam p. 97.
Quomodo attributa diuina alia absolutè, Et alia ex aliqua suppositionis funt necessaria Deo. d. 3. q. 1. n. 6. p. 83.
Alia de attributorum Dei necessitate. Vide. Deus prout ens necessarium, &c.
Qualiter attributa diuina inter se comparata funt, aut non funt æqualia quoad perfectionem, seu bonitatem. d. 16. q. 5. per totam p. 487.
Qualiter attributa Dei intrinseca cognoscantur à Beatis. d. 20. q. 1. & 2. p. 611.
Qualiter extrinseca, & semiextrinseca. d. 21. q. 6. à n. 69. p. 644.

B

Beati .

Vide . *Visio intuitiua, & Cognitio .*

Bonitas . Bonum .

Quotuplex fit bonitas. Et quomodo omne ens fit bonum bonitate transcendentali. d. 12. q. 2. n. 19. p. 444. p. 369.
Quomodo bonum aliud fit absolutum, aliud relatum. Et in quo consistat vtrumque. Et quotuplex fit. Necnon . Quid, & quotuplex fit bonitas; late exponitur. d. 15. q. 1. per totam p. 444.
De bono, & malo; deque bonitate & malitiâ tum respectiuis, tum absolutis. Vide multas passiones demonstratas. d. 15. q. 7. à principio. p. 455.
De fide est, & euidens secundum rationem, omne ens naturâ suâ bonum esse. d. 15. quæst. 8. num. 170. p. 466.
In quo consistat bonitas entium transcendentalis, ibid. à n. 171. p. 466.
Quomodo entia purè possibilialia sine bona. ibid. à n. 177. p. 467.
Qualiter negationes entium funt, aut non funt bona. d. 15. q. 9. à n. 182. p. 468.
De bonitate Dei in speciali, Vide. *Deus prout bonus, & perfectus.*

C

Causa .

Quomodo demonstratur, debere necessario esse vnam causam omnium primam. d. 1. q. 7. per totam p. 22.
Impossibilis omnino est progressio causarum à latere ipsarum infinita. ibid. à n. 124. p. 23.
Nulla causa aliorum generum potest cauare abique influxu causæ efficientis. Vnde, quod est independens ab efficiente, consequenter est independens ab omni causâ, & conditione cauans.

Præcipuarum.

fandi. d. 4. q. 1. n. 5. p. 87.
 Quomodo Deus titulo causæ primæ contineat in se totam perfectionem creaturatum. d. 1. q. 7. n. 146. p. 27.
 Et d. 16. q. 2. n. 10. p. 477.
Christus Dominus.
 Quam sit verisimile, eius humanitatem quoad perfectionem physicam omnium possibilium esse maximam. d. 13. q. 9. n. 299. p. 429.
 Compositum resultans in Christo ex Verbo diuino, & humanitate non est tam bonum, nec tam amabile, quam est Deus solus. d. 16. q. 4. num. 79. p. 487.
 An Christus intuitiue videat omnes creaturas aliquando existentes, aut etiam omnes possibilis. d. 20. q. 4. n. 51. p. 620.
Chymera.
 Vide *Impossibile.*
Cognitio.
 Quomodo præsentia physica creaturarum in Dei æternitate impertinens sit, vt illæ in se ipsi cognoscantur à Deo. d. 9. q. 2. à n. 85. p. 248.
 Quam variè discriminent Auctores cognitionem abstractiuam ab intuitiua, necnon cognitionem quiditatiuam à non quiditatiua. Et qualiter illæ rationabilis veniant discriminandæ inter se. d. 17. q. 1. à n. 1. p. 490.
 Quenam item cognitio visio intuitiua. Tum quenam mediata, & quanam immediata dicatur. ibid. n. 4. & 5. p. 491.
 Cognitio simpliciter apprehensiuæ. Vide *Apprehensio simplex.*
 Possibilis est cognitio iudicatiua Dei quiditatiua, clara, & per propriam speciem habita, quæ non sit strictè intuitiua, neque visio beatifica. d. 17. q. 3. à n. 44. p. 498.
 Possibilis est cognitio iudicatiua, clara, & per propriam speciem habita de Deo prout absolutè existente in aliquo tempore, quæ non sit de eodem prout præsentè præsentia temporali. Atque adeo nec sit visio beatifica. d. 17. q. 4. à n. 57. p. 501.
 Non tamen videtur possibilis similis cognitio de Deo prout absolutè existente cum præcisione ab omni tempore, quæ non sit de eodem prout præsentè. n. 62. p. 501.
 Possibilis item est cognitio similiter clara de Deo prout existente, quæ non sit de eodem prout præsentè præsentia locali. Hac tamen bene esse poterit visio beatifica. ibid. à num. 65. p. 502.
 Cognitio comprehensiuæ. Vide *Comprehensio.*
 Cognitio vnius in alio tanquam in substituto nequit esse intuitiua. d. 17. q. 11. n. 199. p. 530.
 Bene tamen cognitio vnius in alio tanquam in medio determinante. ibid. n. 202. p. 530.
 Non est de ratione obiecti cognoscibilis in vniuersum, quòd sit productiuum aut immediatè, aut mediatè cognitionis sui; sed tantum, quòd sit eius terminatiuum. d. 19. q. 7. n. 124. p. 605.
 Qualiter actus intellectus, & voluntatis Dei cognosci possint, & cognoscantur à Beatis. d. 20. q. 3. per totam. p. 612.
 Quanam alia obiecta, præter Deum, possint cognoscere, de factoque cognoscant Beati. Et quibus modis. d. 20. q. 4. per totam. p. 617.

Compositum, Compositio.

Quid sit, & quoduplex compositum. d. 10. q. 1. num. 6. p. 266.
 Verum quantum continuum ex solis partibus semper & in infinitum diuisibilibus; an ex solis indiuisibilibus; an ex vtrisque sit compositum: aut possit compositum esse. Et qualiter. d. 10. q. 4. per totam. p. 287.
 Vide *Continuum.*
 Vide etiam *Ens Totum. & Deus prout ens simplex.*
Comprehensio.
 Comprehensio & latè, minùsque propriè, & strictè, propriissimèque vsurpatur. d. 17. q. 5. num. 69. p. 503.
 Deus ab intellectu creato incomprehensibilis est. ibid. à n. 70. p. 503.
 Esse talem non tantum de potentia ordinariâ, sed etiam de absolutâ, tanquam fidei dogma tenendum est. ibid. à n. 73. p. 504.
 Circa quiditatem comprehensionis propriè, & strictè sumptæ variæ sententiæ reijciuntur. d. 17. q. 6. à n. 76. p. 505.
 Per eam, præter obiectum comprehendendum, quæcunque ad illud pertinent, ex vi attingendi ipsum debent attingi. Et quanam. Et qualiter. ibid. à n. 90. p. 508.
 Insuper debet ea esse cognitio adæquans perfectione suâ cognoscibilitatem obiecti. Et quæ ratione. ibid. à n. 100. p. 510.
 Opposita argumenta diluuntur à n. 108. p. 512.
 Infertur, cur Deus à se sit comprehensibilis, à creaturâ verò minimè. ibid. n. 113. p. 513.
 Quomodo principium comprehensuum tam perfectum in esse entis, quam obiectum comprehendendum, esse non debeat. à num. 114. p. 513.
 Qualiter ex duabus cognitionibus possit esse composita comprehensio. ibid. n. 117. p. 513.
 Quid de amore comprehensiuo. ibid. n. 118. remissiuè. p. 513.
 Quoduis ens creatum supernaturale sub comprehensionem creatam ordinis supernaturalis cadere potest. d. 18. q. 13. à n. 230. p. 576.
Condensatio.
 Vide *Ravessatio.*
Connexio.
 Quid sit, & quoduplex. d. 4. q. 2. n. 13. p. 88.
 Omnes creaturæ possibiles quatenus tales nullatenus sunt mutuo connexæ. ibid. n. 48. p. 95.
 Quomodo Deus cum nullo à se distincto connexus intrinsecè sit. Vide *Deus prout ens necessarium. & independens ab alio.*
 Omnis creatura cum Deo intrinsecè connexa est quoad existentiam. d. 4. q. 4. n. 101. p. 105.
 Atque etiam quoad quiditatem. ibid. num. 103. p. 105.
 Entia connexa quoad existentiam, & quoad quiditatem connexa sunt. Tamen si entia opposita quoad existentiam non sunt opposita quoad quiditatem. ibid. n. 105. & 106. p. 106.
 Nulla pura negatio entis seu possibilis, seu impossibilis est connexa cum Deo aut quoad existentiam, aut quoad possibilitatem. ibid. à num. 109. p. 106.
 Multæ sunt chymæræ impossibiles cum Deo connexæ. Et multæ inconnexæ quoad existentiam, & quiditatem. Nulla tamen est ita cum Deo quoad suam impossibilitatem connexa, vt casu, quòd Deus deficeret, redderetur possibilis. ibid. à n. 114. p. 107.
 Con-

Index rerum I

Continuum.

Vide Totum. Quantum. Pars. & Indivisibile.

Continuum ex solis tandem indivisibilibus esse compositum physice. Neque ex partibus sine fine divisibilibus physice posse componi, argumento theologico petito ab immensitate Dei demonstratur, d. 5. q. 6. à n. 138. p. 129.

Quomodo quantum continuum mathematicum ex partibus sine fine divisibilibus, & ex indivisibilibus constet. Partesque huiusmodi, & indivisibilia non actu, & categorematicè, sed potentia, & syncategorematicè tantum sint in finita demonstratur late, d. 10. q. 4. à n. 147. vlt. que ad n. 185. p. 290.

Omne continuum necessariò esse compositum ex partibus actu inter se distinctis physice. Nec posse illas non esse actu infinitas, si sit continuum in infinitum physice divisibile, demonstratur, d. 10. q. 4. à n. 186. p. 298.

Quomodo non possit continuum esse physice divisibile in infinitum, si partes actu inter se distincte finite sint, & formaliter indivisibiles; quantumvis sint illa virtualiter extensa; aliaque extensa similiter virtualiter illis æquales, & alia minores, & alia minores, & minores in infinitum sine possibiles. ibid. à num. 197. p. 300.

Quomodo non physice, sed per nostram rationem tantum sint partes quanti continui mathematici in infinitum divisibiles. ibid. à num. 205. p. 301.

Non esse possibile quantum vllum physicum, quod sit compositum ex partibus physice divisibilibus sine fine aut solis, aut cum indivisibilibus mixtis, efficaçiter, & late ostenditur. ibid. à n. 220. p. 305.

Continuum finitum ex solis indivisibilibus infinitis non posse compositum esse, ostenditur, ibid. à n. 260. p. 314.

Continuum physicum ex solis indivisibilibus multitudinis finitis compositum est. ibid. à num. 268. p. 316.

Ex quibus figuris planis & solidis componatur continuum. ibid. à n. 278. p. 318.

Continuum ex nullis indivisibilibus, quæ sint modi aliorum videtur constare de facto. ibid. à n. 289. p. 321.

Quid de sententiâ, quæ componit continuum ex punctis inflatis. ibid. à n. 296. p. 322.

Qualiter ad argumenta desumpta contra continui compositionem ex velocitate, & tarditate motus, necnon ex rarefactione, & condensatione sit respondendum, exponitur, ibid. à n. 302.

Vbi, quomodo huiusmodi argumenta contra omnem omnino sententiam de compositione continui militent, exponitur itidem. p. 322.

Corpus. Corporeum.

Qualiter non possint, aut possint duo, vel plura corpora in eodem spatio locali penetrata esse. d. 5. q. 11. à n. 235. p. 143.

Qualiter possit idem corpus simul esse in pluribus locis. d. 5. q. 12. à n. 263. p. 147.

Et quomodo semel in pluribus locis positum possit localiter moveri. ibid. à n. 279. p. 149.

In quo consistat ratio corporis prout condistincti ab spiritu. Et ratio corporei prout condistincti ab spirituali. d. 10. q. 7. per totam. p. 338.

Deum neque esse corpus neque ens corporeum & fide certum, & ratione naturali evidens est. d. 11. q. 2. per totam. p. 348.

Creatura.

Creatura essentialiter duratura per tempus quoduis divisibile ex hypothesi, quod existat, impossibile est. d. 8. q. 3. à n. 58. p. 214.

Creatura petens essentialiter durare ab æterno ex hypothesi, quod existat, impossibile est. ibid. n. 72. p. 216.

Vtrum, & qualiter possit creatura esse, aut non esse æterna. d. 9. q. 6. per totam. p. 260.

Impossibile est, quod aliqua creatura metaphysice in se finita sit unica in statu possibilitatis, ut nulla alia sit possibilis eiusdem omnino speciei cum illâ. d. 12. q. 6. à n. 77. p. 379.

Quomodo nulla sit possibilis creatura, cum quædam non sint possibiles alia infinite intra eandem speciem. ibid. à n. 97. p. 382.

Et d. 13. q. 3. Vbi latius de infinitudine quoad multitudinem creaturarum possibilium. p. 406.

Possibile fuit, creaturam permanentem ab æterno existisse. d. 13. q. 6. à n. 223. p. 418.

Tam etiam motus à parte ante æternus possibilis fuit. ibid. à n. 235. p. 419.

An, & quomodo sit possibilis creatura infinita, quoad quantitatem metaphysicam, d. 13. q. 8. per totam. p. 423.

An, & quomodo sit, aut non possibilis creatura maxima, aut creatura minima omnium quoad quantitatem metaphysicam vel finitam, vel infinitam. d. 13. q. 9. per totam. p. 446.

Qualiter possint, aut non possint poni simul in statu existentia omnes creaturæ possibiles de potentia absolutâ Dei. d. 13. quest. 11. per totam. p. 432.

Certum secundum fidem, & evidens secundum rationem est, omnem creaturam naturâ suâ bonam esse. d. 15. q. 8. n. 170. p. 466.

Quas creaturas videant intuitivè, aut aliter cognoscant Beati. Videreque aut cognoscere possint. Et quibus modis. d. 20. q. 4. per totam. p. 617.

De connexionione creaturarum cum Deo. Vide Connexio.

Debitum.

Quid. Et quoruplex sit debitum, quo aliquid alicui subiecto deberi dicitur. d. 15. q. 5. per totam. p. 451.

Et latius d. 18. q. 2. à n. 15. p. 533.

In subiecto, cui quidpiam debetur, ius ad illud debet correspondere. Et qualiter. d. 15. q. 5. num. 46. p. 451.

Et d. 18. q. 2. à n. 15. p. 533.

Quomodo ad tria capita reducantur iura, & debita naturalia. d. 15. q. 5. n. 47. p. 452.

Et latius d. 18. q. 2. à n. 16. p. 533.

De existentia naturali rerum. Et quando deur violentia contra illam. d. 18. q. 2. à num. 16. p. 533.

Quomodo Auctor naturæ nihil præstare possit contra, vel vitra ius, siue debitum eius. d. 18. q. 2. à n. 24. p. 535.

Ad iura, & debita naturalia proportio aliqua, & titulus aliquis requiruntur. d. 15. q. 5. num. 48. p. 452.

Et latius d. 18. q. 2. à n. 30. p. 535.

Tam debitum quam ius ei correspondens in essentiali, connaturale, & morale dividitur. d. 15. q. 5. à n. 49. p. 452.

Et d. 18. q. 2. n. 31. p. 537.

De.

Præcipuarum.

- Debitum aliud actuum; aliud passivum. d. 15. q. 5. n. 52. p. 453.
- Ius passivum exigentiam supponit. ibid. p. 453.
- Indebitum est id, cuius contrarium est debitum. d. 15. q. 5. n. 53. p. 453.
- Ius, debitum, exigentia, & alia prædicata aut simpliciter, aut secundum quid possunt subiecto composito convenire. Et quâ ratione, d. 15. q. 5. n. 54. p. 453.
- De debito, & indebito vide multa demonstrata. d. 15. q. 7. p. 455.
- Indebitum latius pro quovis non debito accipitur in totâ. d. 18. Vt ibi q. 2. num. 23. notatur. p. 535.
- Decretum.*
- Qualiter Beati cognoscere possint, de factoque cognoscant decreta Dei. d. 20. q. 3. per totam. p. 612.
- Definitio.*
- Quomodo Deus à nobis sit definibilis. d. 1. q. 1. per totam. p. 1.
- Quomodo optime definiatur. d. 1. q. 10. à num. 253. p. 48.
- Demonstratio.*
- Qualiter sit demonstrabile, Deum existere. d. 1. q. 6. per totam. p. 18.
- Vide *Propositiô.*
- Quibus rationibus demonstratur, Deum existere. d. 1. q. 7. per totam. p. 22.
- Denominatio.*
- Denominatio potentis absolute causare ferè semper est semiextrinseca. disp. 4. q. 2. num. 31. p. 92.
- Deus.*
- Quid sit Deus. Et quousque à nobis pro statu præsentis definibilis. d. 1. q. 1. per totam. p. 1.
- Quam certum sit, Deum esse. d. 1. q. 2. per totam. p. 2.
- In quo consistat essentia Dei. d. 1. q. 10. per totam. p. 38.
- Essentia, Substantia, & Natura* pro eodem conceptu accipiuntur in Deo. ibid. à n. 210. p. 39.
- Essentia Dei physica omnia eius prædicata intrinseca communia, & personalia complectitur. Essentia verò theologica sola communia. ibid. à n. 215. p. 40.
- Quid de essentia Dei physica virtuali. ibid. à num. 220. p. 41.
- Essentia metaphysica Dei in aggregato omnium attributorum, siue perfectionum eius consistere nequit. ibid. à n. 225. p. 42.
- In intellectu actuali nequit consistere essentia metaphysica Dei. ibid. à n. 235. p. 44.
- Consistit enim in subiecto radicali omnium divinorum actuum, siue attributorum. ibid. à num. 253. p. 48.
- Quomodo Deus optime definiatur. ibid. p. 48.
- Quid de essentia transcendentali formalitatum Dei. ibid. n. 271. p. 50.
- Quomodo essentia Dei à sua existentia per solam nostram rationem distinguatur. d. 1. q. 11. per totam. p. 51.
- Vide *Existentia.*
- Quomodo Deus sit actus purissimus. d. 1. q. 12. per totam. p. 53.
- Quomodo Deus sit ens per essentiam. Secus creatura. d. 1. q. 13. per totam. p. 54.
- De attributis Dei. Vide *Attributum.*
- De oppositione Dei cum alio quopiam. Vide *Oppositiô.*
- De connexionione aliorum cum Deo. Vide *Connexio.*
- Verum Deus in aliquo genere, aut prædicamento ponatur. d. 1. q. 5. per totam. p. 352.
- Quomodo Deus cum alio ente possit, aut non possit in compositionem venire. Vide *Deus prout ens simplex.*
- Quomodo Deus contineat in se omnem aliam perfectionem, & bonitatem à se distinctam. Vide *Deus prout bonus, & perfectus.*
- Quomodo Deus ab intellectu creato sit visibilis intuitivè. Secus ab oculis corporeis. Vide *Visio intuitiva.*
- Quomodo sit à creaturâ incomprehensibilis. Vide *Comprehensio.*
- Qualiter Deus ens supernaturale, & qualiter ens naturale dicendus sit. d. 18. quæst. 6. per totam. p. 552.
- Deus titulo obiecti non habet vim ad producendam visionem beatificam per suam naturam immediate, & multo minus per relationes personales, aut attributa; sed tantum per omnipotentiam titulo causæ primæ. d. 19. q. 7. per totam. p. 604.
- De ineffabilitate, de eloquutione, deque nominibus Dei. Vide *Nomen.*
- Deus prout æternus.*
- De fide est, Deum esse æternum. d. 9. q. 1. à num. 2. p. 231.
- Deum omnino æternum esse, ratio naturalis demonstrat. ibid. à n. 5. p. 232.
- Qualiter Deus per suam æternitatem sit præsens omnibus rebus aliquando existentibus. Et qualiter res ipsæ vicissim præsentem sint æternitati Dei. d. 9. q. 2. per totam. p. 233.
- Certum secundum fidem est, creaturas omnes in tempore capisse existere. ibid. n. 17. p. 234.
- Deoque coexistere, quo tempore existunt. num. 18. p. 234.
- Dupliciter considerari possunt creaturæ præsentem Deo, scilicet physice, & obiectivè. ibid. num. 19. p. 234.
- Patres, & S. Thom. solam præsentiam obiectivam, non verò physicam attribuunt rebus præteritis, & futuris respectu æternitatis Dei. ibid. à num. 25. p. 236.
- Non possunt illæ dici Deo præsentem physice simul, aut ab æterno, aut semper. ibid. à num. 32. p. 238.
- Nec Dei æternitas intrinseca physice præsens actu, & simul omnibus partibus temporis, & rebus futuris dici potest. ibid. à n. 47. p. 241.
- Neque identificat sibi adæquatè omnes differentias durandæ. Neque ab indistantiâ sufficientiâ, quam habet, euadit præsens physice rebus futuris, aut præteritis; tamen ab eis postivè distans non sit. ibid. à n. 51. p. 241.
- Omnia argumenta opposita diluuntur. à num. 60. p. 243.
- Omnès durationes creaturæ non coexistunt simul æternitati Dei. ibid. à n. 74. p. 246.
- Neque creaturæ existit prius duratione in æternitate Dei, quam in propria temporis mensurâ. ibid. à n. 76. p. 246.
- Et quid de prioritare naturæ. ibid. à n. 80. p. 247.
- Qualiter æternitati Dei sint, aut non sint futura, aut præterita, quæ nobis sunt futura, aut præterita. ibid. à n. 82. p. 247.
- Præsentia physica creaturarum in Dei æternitate impertinens est, ut illæ in se ipsis cognoscantur.
- O o o o 2 à Deo

Index rerum

- à Deo. *ibid.* à n. 85. p. 248.
 Nonnulla falsò à Recentioribus dicta circa scientiam Dei de futuris. *ibid.* à n. 94. p. 249.
 Quomodo præsentia obiectiua in actu primo sit ratio, cur Deus cognoscit futura in se ipsis. *ibid.* à n. 98. p. 250.
 Qualiter condeat Dei æternitas ad denominationes, quas Deus habet, præsentis, & penetrati cum rebus localiter. *ibid.* à n. 100. p. 250.
 Qualiter Deus ratione suæ æternitatis non solum in tempore, & rebus realibus, sed ante, quam res existerent, in toto tempore imaginario à parte ante infinito necessario dicendus sit extitisse. d. 9. q. 3. per totam. p. 251.
 In quo consistat, & per quid constituatur æternitas, duratioque Dei in omni tempore. d. 9. q. 4. per totam. p. 252.
 Qualiter conueniat, aut non conueniat æternitati Dei conceptus mensuræ. d. 9. quæst. 5. per totam. p. 257.
 Qualiter sit proprium Dei, esse æternum. d. 9. q. 6. per totam. p. 260.
 Vtrum Deus coexisteret intimè præsens ratione suæ æternitatis rebus, etiam si hæc existerent extra omne tempus. d. 9. q. 7. per totam. p. 262.
 Quomodo Deus à sua æternitate habeat, esse intimè præsentem negationibus. d. 9. q. 8. per totam. p. 263.
 Et quomodo veritatibus quiditatiuis. *ibid.* p. 263.
 Qualiter Beati videant, aut aliter cognoscant æternitatem Dei prout includentem totum tempus vtrinque infinitum, Et quomodo infinitas veritates de futuro per ipsam Dei visionem intueantur. d. 21. q. 6. à n. 71. p. 645.
Deus prout bonus, & perfectus.
 Certum secundum fidem, & euidentem secundum rationem est, Deum esse bonum. d. 16. q. 1. per totam. p. 476.
 Quomodo Deus sit perfectus, & quibus perfectionibus. d. 16. q. 2. per totam. p. 477.
 Deus tali eminentiâ continet in se omnem perfectionem creaturarum, vt tam perfectus sit per se solus, quam coniunctus cum illis. d. 1. q. 7. n. 146. p. 27.
 Et d. 16. q. 2. à n. 10. p. 477.
 De fide est, Deum esse perfectum. d. 16. q. 2. num. 11. p. 477.
 Deum omnimodis esse perfectum, atque adeò immunem ab omni penitus imperfectione tum positiuâ, tum negatiuâ, varijs rationibus ostenditur. *ibid.* à n. 12. p. 478.
 Certum est secundum Scripturam, iuncto communi consensu Patrum, omnes perfectiones omnium rerum in Deo esse. *ibid.* n. 24. p. 479.
 Sunt autem eminenter eminentiâ tum virtutis, tum æquivalentiæ, vt ex communi exponitur. à n. 25. p. 480.
 In Deo esse formaliter omnes omnino perfectiones simpliciter simplices, atque etiam omnes omnino perfectiones simpliciter, demonstratur. *ibid.* à n. 29. p. 480.
 Nulla tamen perfectio secundum quid potest in Deo esse formaliter. n. 34. p. 481.
 Qualiter sint in Deo formaliter omnes perfectiones simpliciter simplices. Et eminenter tota perfectio aliorum entium distinctorum ab ipso tam impossibilium, quam possibilium, amplius exponitur, & ostenditur. *ibid.* à n. 35. p. 481.
 Deus nullatenus perfici potest, siue magis perfectus reddi per quidpiam distinctum à se seu
- positium, seu negatiuum. Sicuti nec vitari, siue imperfectus reddi per quidpiam à se distinctum similiter. *ibid.* à n. 41. p. 482.
 Omnia distincta à Deo, quæ ipsi sunt respectiue bona, & amabilia, aut mala, & odibilia, longè aliter sunt ipsi talia, quam sunt creaturis ea distincta ab illis, quæ ipsis sunt respectiue bona, & amabilia, aut mala, & odibilia. *ibid.* n. 53. & 54. p. 484.
 Attributa Deo semiextrinseca, & extrinseca nullatenus sunt perfectiua Dei penes extrinsecum, quod important, Proindeque quoad intrinsecum tantum identificatum cum Deo sunt perfectiones ipsius simpliciter simplices. *ibid.* n. 55. & 56. p. 484.
 Deum esse summum bonum: atque adeò ens omnium entium optimum, & certum secundum fidem, & euidentem secundum rationem naturalem est. d. 16. q. 3. per totam. p. 484.
 Deus per coniunctionem cum alijs entibus nullatenus euadit in se perfectior, seu magis bonus, quam sine illis esset. d. 16. q. 4. n. 71. p. 486.
 Complexum ex Deo, & ex omnibus alijs entibus tam impossibilibus, quam possibilibus non solum non est maius, sed absolutè est minus bonum, quam Deus solus. *ibid.* à n. 72. p. 486.
 Qualiter attributa diuina inter se comparata sint, aut non sint æqualia quoad perfectionem, seu bonitatem. d. 16. q. 5. per totam. p. 487.
Deus prout cognoscibilis abstractiue.
 De fide est, Deum ab intellectu humano pro statu præsentis aliqua ratione cognosci. d. 1. q. 3. num. 11. p. 3.
 Certum est, aliquem nos proprium de Deo formare conceptum. *ibid.* n. 12. p. 3.
 Eumque non aliter, quam per species alienas. *ibid.* n. 13. p. 3.
 Perinde de Deo, ac de cæteris rebus, quas cognoscimus per species alienas, formamus conceptus obiectiuos. *ibid.* à n. 14. p. 3.
 Qui conceptus diuersi sunt pro diuersitate phantasmatum sensibilium, in quibus Deus à nobis cognoscitur. *ibid.* n. 16. p. 3.
 Indeque sequitur diuersitas formalitatum Dei. *ibid.* n. 17. p. 3.
 Sæpiissime formamus conceptus communes Deo, & creaturis. *ibid.* n. 18. p. 3.
 Perindeque circa Deum, ac circa creaturas per simplices apprehensiones versamur. *ibid.* num. 19. p. 3.
 Iudicia item de Deo pariter, ac de rebus alijs formamus. *ibid.* à n. 20. p. 4.
 Quomodo circa res alias, ita & circa Deum discurre intellectus noster pro hoc statu. *ibid.* à n. 24. p. 4.
 Quomodo Deus trifariam sit cognoscibilis, per viam scilicet causalitatis, & excellentiæ, & terminationis. *ibid.* n. 27. p. 4.
 Deus à nobis pro statu præsentis non solum conceptibus negatiuis, sed etiam positiuis cognoscibilis est. *ibid.* à n. 28. p. 5.
 Quomodo quedam affirmatiue, & quedam negatiue iudicatur de Deo. *ibid.* n. 31. p. 5.
 Quomodo Deus à nobis non cognoscatur quiditatiue, etsi cognoscatur eius quiditas. *ibid.* à n. 32. p. 6.
 Qualiter eadem cognitio Dei simul quiditatiua, & abstractiua esse non possit. *ibid.* à n. 34. p. 6.
 Deus absolute non est primum cognitum respectu intellectus nostri. d. 1. q. 4. n. 38. p. 7.

Præcipuarum.

- Benè tamen in aliquibus seriebus cognitionum .
 ibid. n. 39. p. 7.
- Deus fere nequit à nobis nunc concipi aliter, quàm
 respectuè ad connotatum extrinsecum. d. 1. q. 5.
 n. 50. p. 9.
- Qualiter sit, aut non sit per se notum, Deum esse .
 ibid. à n. 51. per multos sequentes. p. 9.
- Vide *Propositio* .
- Argumentum S. Anselmi de existentia Dei propo-
 nitur, & diluitur. ibid. à n. 65. p. 12.
- Alia subfàmilia Recentiorum pariter, à n. 76. p. 14.
- Quomodo ab Angelis in statu natura non sit per
 se notum, Deum esse. ibid. n. 91. p. 17.
- Benè tamen à cognoscentibus Deum per propriam
 speciem. ibid. à n. 92. p. 17.
- Quomodo, Deum esse, à priori non sit demonstra-
 bile respectu nostri, d. 1. q. 6. n. 98. p. 18.
- Quomodo sit respectu cognoscentium Deum per
 propriam speciem. ibid. à n. 99. p. 19.
- Quomodo etiam esse possit respectu nostri. ibid. à
 n. 106. p. 20.
- Quomodo de facto sit à posteriori, & quàm cer-
 tum id sit. ibid. à n. 108. p. 20.
- Quibus rationibus demonstratur, Deum esse. d. 1.
 q. 7. per totam. p. 22.
- Quousque dari possit, aut non possit in hominibus
 ignorantia inuincibilis Dei. d. 1. quæst. 8. per to-
 tam. p. 31.
- Quomodo, Deum esse, fide diuinà credi possit. d. 1.
 q. 9. per totam. p. 33.
- Deus prout ens necessarium, &
 independens ab alio.*
- Quomodo Deus sit ens necessarium in essendo,
 seu necessarium ad essendum id, quod est intra
 statum quiditatum. d. 3. q. 1. à n. 3. p. 82.
- Quomodo Deus in essendo existentialiter omni-
 no necessarius sit, siue necessarius omnino ad
 existendum. ibid. à n. 7. p. 83.
- Necessitas, quam Deus habet in essendo tum qui-
 ditatiuè, tum existentialiter, infinitè maior est
 necessitate, quam habent cætera cuncta in essen-
 do quiditatiuè, aut etiam in essendo existentia-
 liter ex hypothesi, quòd existant. d. 3. q. 2. à nu-
 12. p. 84.
- Attributa Dei prorsus intrinseca infinitè magis
 sunt necessaria quàm semiextrinseca, & extrin-
 seca. ibid. n. 16. p. 85.
- Veritates omnes obiectiua necessaria distinctæ à
 Deo, & indistinctæ à cæteris entibus seu possibi-
 libus, seu chymæricis, infinitè minus necessariae
 sunt, quàm Deus ipse. ibid. à n. 17. p. 85.
- Idem est de necessitate possibilitatis omnium ne-
 gationum possibilitatum, de necessitateque existen-
 tia negationum chymærarum. ibid. à numer.
 20. p. 85.
- Vna negatio chymærica veri Dei tantam in sua
 non existentia in suaque impossibilitate necessi-
 tatem habet, quantam ipse Deus. ibid. num.
 23. p. 86.
- Necessitas ex hypothesi negationum omnium
 aliarum infinitè minor est necessitate Dei. ibid.
 n. 24. p. 86.
- Idem dicendum de necessitate distincti cuiusvis
 adzquate distincti à Deo. ibid. n. 25. p. 86.
- Deus ab omni alio à se distincto tanquam à causâ
 aut conditione causandi prorsus est independ-
 ens. d. 4. q. 1. per totam. p. 86.
- Certum est, Deum multas denominationes relati-
 uas ad aliud tum extrinsecas sibi, tum semiex-
 trinsecas subire. d. 4. q. 2. n. 14. p. 88.
- Certum est etiam, Deum cum nullo termino con-
 ringente connexum intrinsecè esse. ibid. num.
 15. p. 88.
- Deus ratione omnipotentia nequiquam est con-
 nexus intrinsecè cum creaturis possibilibus. ibid.
 à n. 22. p. 89.
- Neque ratione scientia de illis. ibid. à n. 38. p. 93.
- Deus nullatenus est connexus intrinsecè cum vllâ
 veritate obiectiua necessaria, & à se distinctâ.
 ibid. à n. 43. p. 94.
- Deus nulla relatione intrinsecâ adhuc non con-
 nexionis refertur ad quidpiam à se distinctum
 realiter. ibid. n. 49. p. 95.
- Deus prout ens simplex.*
- Deum à parte rei, atque adeò physicè esse ens om-
 nino simplex, certâ fide tenendum est. d. 11. q. 1.
 à n. 3. p. 346.
- Eadem physica simplicitas Dei multis rationibus
 demonstratur. ibid. à n. 7. p. 346.
- Deum non esse corpus, neque ens corporeum, &
 fide certum, & ratione naturali euidentis est. d.
 11. q. 2. per totam. p. 348.
- Compositio aliqua formalis ex natura rei nullate-
 nus admittenda est in Deo. d. 11. quæst. 3. num.
 39. p. 350.
- Neque compositio virtualis ex formalitatibus di-
 stinctis inter se virtualiter tanquam ex partibus
 virtualibus. ibid. n. 40. p. 351.
- Benè tamen æquivalentia quædam compositio-
 nis in eis prædicatis, quæ quantitatem meta-
 physicam æquivalentem habent, ibid. num.
 41. p. 351.
- In Deo prout cognito per species alienas com-
 positio metaphysica, siue rationis prorsus est as-
 serenda. d. 11. q. 4. n. 44. p. 351.
- Secus in Deo prout cognito per speciem prop-
 riam. ibid. n. 49. p. 352.
- Qua ratione in Deo compositio rationis ex gene-
 re, & differentia neganda sit; & qua admit-
 ta. Qualiterque subinde negandum sit, aut
 concedendum, Deum sub genere, aut in genere,
 aut in prædicamento esse, seu poni posse. d. 11.
 q. 5. per totam. p. 352.
- Qualiter simplicitas sit attributum negatiuum. d.
 11. q. 6. à n. 72. p. 356.
- Et quomodo sit perfectio simpliciter simplex. ibid.
 n. 75. & 76. p. 356.
- Deum cum alio ente accidentali nequiquam po-
 test venire in physicam compositionem. Unde
 neque habet, neque habere potest vllum acci-
 dens aut physicè sibi vnitum, aut in se physicè
 receptum. d. 11. q. 7. à n. 82. p. 358.
- Accidentia verò metaphysica, quæ per rationem
 nostram dumtaxat sunt talia, multa Deus habet.
 ibid. à n. 91. p. 359.
- Et quid de accidentibus virtualibus. n. 94. p. 360.
- Deum, utpote completissimam substantiam, cum
 nullâ substantiâ creatâ posse in compositionem
 venire tanquam partem incompletam vel for-
 malem, vel materialem, certum est secundum
 fidem, & secundum rationem. d. 11. q. 8. à num.
 102. p. 361.
- Qualiter Deus mediâ substantiâ diuinâ tum re-
 latiua, tum etiam absolutâ (si hæc in eo datur)
 possit cum substantiâ creatâ physicè vniri. ibid.
 à n. 109. p. 362.
- Quomodo Deus per suam naturam immediatè
 nulli substantiæ creatæ vnibilis physicè sit. ibid.
 à n. 113. p. 363.
- Vtrum summa simplicitas ita sit propria Dei, vt
 nulli creaturæ communicari possit. Et æquali-
 ter. d. 11. q. 9. per totam. p. 364.
- Deus

Index rerum

- Deus prout immensus*
- De fide est, Deum esse immensum, atque adeo per suam substantiam ubique presentem. d. 6. q. 1. à n. 4. p. 164.
- Ratione naturali demonstratur, Deum esse immensum, atque adeo per suam substantiam ubique presentem. ibid. à n. 15. p. 166.
- Ex munere cause primæ immediatè concurrentis cum omni causa secundà bene probatur immensitas Dei, siue præsentia ubique. Et qualiter. ibid. à n. 24. p. 167.
- Et fide certum, & lumine rationis evidens est, Deum per suam substantiam intimè præsentem esse omnibus rebus. d. 6. q. 2. à n. 38. p. 170.
- Quare Deus in rebus potius, quàm res in Deo esse dicantur ratione intimæ præsentia, quàm mutuo sibi præsentem sunt. ibid. à n. 40. p. 170.
- Quo sensu dici possint creaturæ esse in Deo ratione ipsius præsentia mutua. ibid. à n. 46. p. 171.
- Quomodo Deus sit, siue quo sensu dicatur esse in rebus per essentiam, præsentiam, & potentiam. d. 6. q. 3. à n. 47. p. 171.
- Quibus alijs modis dici possit, aut solcat Deus esse in creaturis. ibid. à n. 60. p. 174.
- Qualiter Deus esse in loco, & qualiter non esse in loco dicendus sit. d. 6. q. 4. per totam. p. 175.
- Deus ratione suæ immensitatis ita est constitutus, ut, ubicunque creatura extiterit, non possit non & ipse ibidem esse illi intimè præsens. d. 6. q. 5. à n. 83. p. 177.
- Deus omnino dicendus est esse extra Mundum, actualiter & de facto. ibid. à n. 89. p. 178.
- Deus etiam est dicendus esse in spatio imaginario extenso infinitè circumquaque. ibid. à num. 100. p. 181.
- Quæstio de existentia Dei in spatio imaginario non est de solo modo loquendi, sed de ipsa re. ibid. à n. 108. p. 183.
- Per quid constituatur immensitas Dei. Et an differat ab ubiuitate, siue præsentia Dei ubique. d. 6. q. 6. per totam. p. 185.
- Qualiter immensitas, & ubiuitas Dei inter se non differant. ibid. à n. 122. p. 185.
- Præsentia ubique Dei nullam importat negationem. ibid. n. 127. p. 186.
- Neque in operatione Dei consistit. à n. 128. p. 187.
- A se ipso est Deus determinatus ad existendum in omni spatio locali, supposito, quod hoc sit. ibid. n. 135. p. 187.
- Præsentia actualis Dei in omni spatio locali denominatione est semixtrinfeca tum à Dei entitate, tum ab ipso spatio desumpta, Et qualiter. ibid. à n. 136. p. 188.
- Pariterque est philosophandum de præsentia actuali Dei in rebus. à n. 142. p. 189.
- Qualiter immensitas intrinseca Dei non sit virtualiter extensa. à n. 146. p. 189.
- Qualiter Deus per sui totius replicationem, siue repetitionem ubique sit. Et qualiter semixtrinfecè tantum sit extensus localiter. à num. 152. p. 190.
- Quomodo immensitas sit attributum Dei à reliquis omnibus diversum. ibid. à n. 156. p. 191.
- Quomodo immensitas sit propria Dei. d. 6. q. 7. per totam. p. 192.
- Corpus totum spatium locale replens per suarum infinitarum partium localem distributionem non esset immensum. ibid. n. 158. p. 192.
- Qualiter possibile sit, aliquam creaturam esse præsentem ubique, quia sit immensa, sicut est Deus. ibid. à n. 165. p. 193.
- Verum Deus esset intimè præsens creaturis, tamen illæ nullibi existerent. d. 6. quest. 8. per totam. p. 195.
- Verum Deus sit aliquo modo præsens negationibus rerum non existentium; ipsarumque veritatibus quiditatis. d. 6. q. 9. per totam. p. 196.
- Qualiter conducat simul cum immensitate æternitas Dei ad denominationes quas habet præsentis, & penetrati localiter cum rebus. d. 9. q. 2. à n. 100. p. 250.
- Qualiter Beati cognoscant immensitatem Dei prout includentem totum spatium locale. d. 21. q. 6. n. 76. p. 645.
- Deus prout immutabilis*
- Qualiter Deus sit immutabilis. d. 7. q. 1. per totam. p. 196.
- De fide est, Deum esse omnino immutabilem. ibid. à n. 3. p. 197.
- Ratione item naturali id demonstratur. à num. 8. p. 198.
- Qualiter immutabilitas sit attributum Dei ab alijs diversum. d. 7. q. 2. per totam. p. 199.
- Verum, esse omnino immutabilem, sit proprium Dei, Et qualiter. d. 7. q. 3. per totam. p. 200.
- Deus prout infinitus*
- In quo consistat infinitas Dei. d. 14. q. 1. per totam. p. 433.
- Deum esse infinitum, certum secundum fidem est. d. 14. q. 2. à n. 14. p. 436.
- Deum esse infinitum secundum essentiam, siue essentialem perfectionem, evidens est secundum rationem naturalem. ibid. à n. 18. p. 437.
- Qualiter infinitas Dei sit attributum realiter positivum, & formaliter negativum. d. 14. q. 3. per totam. p. 439.
- Quomodo infinitas sit attributum Dei speciale. d. 14. q. 4. p. 440.
- Attributum infinitatis divinæ vnicus est conceptus uniuocè communis omnibus Dei infinitatibus inter se diversis. ibid. à n. 45. p. 440.
- Qualiter sit transcendens alia attributa. ibid. à num. 48. p. 441.
- Qualiter sit proprium Dei, esse infinitum per essentiam, & secundum essentiam, Et qualiter infinitudo aliqua secundum essentiam possit creaturæ conuenire. d. 14. q. 5. per totam. p. 442.
- Deus prout vnicus*
- Quomodo Deus sit vnus vnitate transcendentali independenter ab eo, quod sit vnus vnitate solitudinis, siue quod sit vnicus. d. 12. quest. 2. num. 9. p. 368.
- De fide est, Deum vnum omnino, siue vnicum, prorsus esse. d. 12. q. 2. à n. 15. p. 369.
- Id ipsum multis rationibus demonstratur. ibid. à n. 24. p. 370.
- Vnde pater, ratione naturali esse demonstrabilem Dei vnitatem. ibid. à n. 39. p. 373.
- Qualiter vnitas numerica conueniat, aut non conueniat Deo. d. 12. q. 3. per totam. p. 374.
- Quomodo vnitas Dei transcendentalis: atque etiam vnitas solitudinis sint attributa negativa. d. 12. q. 4. per totam. p. 375.
- Qua ratione Deus sit maximè vnus, siue summè vnus. d. 12. q. 5. per totam. p. 375.
- Vnitas naturæ, neque est maior, neque minor vnitate vnus cuiusque personæ Dei. ibid. à num. 65. p. 377.
- Qua ratione sit proprium Dei, esse vnicum; quia sit possibilis creatura, quæ intra possibilitatis statum vnica sit in specie sua. d. 12. q. 6. per totam. p. 377.
- Dis

Præcipuarum.

Discursus.
 Quemadmodum circa res alias, ita circa Deum.
 discurret intellectus noster pro statu præsentis.
 d. 8. q. 3. à n. 24. p. 4.

Dissimilitudo.
 Vide *Similitudo.*

Distantia.
 In quo consistat distantia localis. Et quænam
 extrema dicantur localiter distare inter se. Et
 qualiter. d. 5. q. 1. à n. 14. p. 111.

Duratio.
 Duratio accidens intrinsecum est superadditum
 rei duranti, uti præsentia rei præsentis. d. 8. q. 1. à
 n. 5. p. 205.
 Quisquam sit effectus proprius formalis eius. ibid. à
 n. 33. p. 209.
 Necessario est modus rei durantis; neque res esse
 potest. Est autem modus specialis de facto di-
 versus ab actione, qua res durans producitur.
 ibid. n. 36. p. 210.
 Possibilis est res se ipsa essentialiter durans in ali-
 quo tempore. ibid. n. 37. p. 210.
 Quotnam sint excogitabiles durationes. Et quæ-
 nam excogitabilium possibiles sint. d. 8. q. 3. per
 totam. p. 213.
 Duratio alia definitiva, alia circumscriptiva, alia
 contractiva dici potest. ibid. n. 52. p. 213.
 Duratio definitiva, aut quævis alia creatura indi-
 visibilis, & essentialiter durans per tempus quod-
 vis divisibile ex hypotesi, quod existat, impossi-
 bilis est. ibid. à n. 58. p. 214.
 Cæteræ autem durationes tale prædicamentum
 non habentes possibiles sunt. ibid. n. 71. p. 216.
 Creatura petens essentialiter durare, ab æterno ex
 hypotesi, quod existat, impossibilis est. num.
 72. p. 216.
 Qualiter quilibet durans aut de præsentis, aut de
 præterito, aut de futuro tale esse possit. ibid.
 n. 73. p. 216.
 Quænam evidentes propositiones eliciantur ex
 terminis disputationis de duratione, & tempo-
 re. d. 8. q. 4. per totam. p. 216.
 Qualiter omnia, & singula entia proprias duratio-
 nes superadditas habeant, aut secus. d. 8. q. 5. per
 totam. p. 222.
 Qualiter nullum ens ab omni duratione in tem-
 pore possit absolvi. d. 8. q. 6. per totam. p. 223.
 Qualiter negationes entium existant, siue durent
 in tempore. d. 8. q. 7. per totam. p. 224.
 Idem de veritatibus quidam rerum non existi-
 stentium examinatur. disp. 8. quæst. 8. per to-
 tam. p. 227.
 Qualiter unum, vel plura entia cum una, vel pluri-
 bus durationibus in una, vel pluribus partibus
 temporis comparata se habere possint. d. 8. q. 9.
 per totam. p. 229.
 De duratione Dei in tempore. Vide *Æternitas*; &
Deus prout æternus.

E.
 Quodnam ens possit esse in pluribus locis collo-
 catum. Vide *Locus.*

Qualiter unum, vel plura entia cum una, vel pluri-
 bus durationibus in una, vel pluribus partibus
 temporis comparata se habere possint. d. 8. q. 9.
 per totam. p. 229.
 Quid sit ens simplex. Quid compositum. d. 10.
 q. 1. per totam. p. 265.
 Nullum est ens sublatum de facto, quod non sit
 cæteris omnibus aut dissimile, aut inæquale

aliquo modo. d. 10. q. 3. n. 103. p. 281.
 Ens corporeum. Vide *Corporeum.*
 Ens spirituale. Vide *Spirituale.*
 Ens optimum. Vide *Optimum.*
 Certum secundum fidem est, & evidens secun-
 dum rationem, omne ens creatum naturam suam
 bonum esse. d. 15. q. 8. n. 170. p. 466.
 In quo consistat bonitas entis transcendentalis.
 ibid. à n. 171. p. 466.
 Quomodo entia pure possibilis sint bona. ibid. à
 n. 177. p. 467.
 Nullum ens potest per suam essentiam esse malum.
 d. 15. q. 10. n. 204. remissive. p. 470.
 De ente quatenus supernaturali, atque etiam qua-
 tenus naturali. Vide *Ens supernaturale.*

Ens supernaturale.
 Quot modis accipiantur *natura, naturale, & super-
 naturale.* d. 18. q. 1. per totam. p. 531.
 Entia supernaturalia, quæ de facto dantur, notissi-
 ma sunt in Theologia. Et quæ sint illa. d. 18. q.
 2. n. 14. p. 533.
 Quænam supernaturalia sint vera miracula; &
 quænam apparentia tantum. ibid. n. 15. p. 535.
 Quomodo petere à Deo dona supernaturalia non
 sit præsumptio illicita. Etsi talis plerumque sit
 petere miracula. ibid. n. 26. p. 535.
 Quomodo effectus naturales, ut pluvia, veritas,
 valetudo, &c. petantur à Deo; quin sit oratio
 aut nugatoria, aut præsumptuosa. ibid. à num.
 27. p. 536.
 Quomodo supernaturalia natura impropria
 ta per excessum sint. ibid. n. 30. p. 536.
 Quomodo naturale dicatur & id, quod pars natu-
 ræ est, & id quod est natura debitum. Unde,
 ut aliquid absolute supernaturale dicatur, nec
 pars naturæ, nec debitum naturæ esse debet.
 ibid. n. 33. p. 537.
 Natura, supra quam effertur ens supernaturale, so-
 las substantias existentes, atque eas possibiles,
 quæ æqualem quoad perfectionem cum existen-
 tibus, atque inferiorem essentiam habent, com-
 prehendit cum accidentibus utrisque connatu-
 ralibus. ibid. à n. 36. p. 538.
 Variæ definitiones entis supernaturalis datæ res-
 pectivæ ad naturam rejiciuntur. d. 18. q. 3. à nu.
 55. p. 542.
 Definiri sic debet. Quod est supra omne debi-
 tum, atque compositionem naturæ. ibid. à nu.
 60. p. 543.
 Reiectis varijs definitionibus, quibus à varijs ten-
 ratum est, ens supernaturale quæ tale definire
 absolute, & sine respectu ad naturam, supra
 quam est, ostenditur, aliter, quàm per compara-
 tionem ad illam, definiri non posse. d. 18. q. 4.
 per totam. d. 544.
 Qualiter ens supernaturale quoad modum, & ens
 supernaturale quoad substantiam discriminen-
 tur. Et quæ duplex utrumque sit, latè, aliorum
 sententijs reiectis, exponitur. d. 18. q. 5. per to-
 tam. p. 549.
 Qualiter Deus ens supernaturale, & qualiter ens
 naturale dicendus sit. d. 18. quæst. 6. per to-
 tam. p. 552.
 Visio beatifica supernaturalis est quoad substan-
 tiam. d. 18. q. 7. per totam. p. 554.
 Certum est, naturam relatione transcendentali
 non connexionis posse cum ente supernaturali
 connecti. d. 18. q. 8. n. 120. p. 555.
 Etiam est certum, naturam nec metaphysicè, nec
 physicè, nec, quantum est ex se, moraliter posse
 esse connexam cum ente supernaturali, prout
 exi-

Index rerum

existente. *ibid.* num. 121. p. 555.
 Esse verò connexam cum illo vt possibili, huius
 supernaturalitati non obstat. *ibid.* à num.
 123. p. 556.
 Cum illo tamen nihilominus adhuc vt possibile
 connexa non est titulo causæ: sicut nulla causa
 cum suo effectu. *ibid.* n. 133. p. 558.
 Neque ad naturalitatem effectus requiritur con-
 nexio causæ cum possibilitate eius, *ibid.* num.
 134. p. 558.
 Qualiter naturæ appetitus innatus ad dona super-
 naturalia negari debeat. d. 18. quest. 9. per to-
 tam. p. 558.
 Nullus affectus salutaris potest haberi solis natu-
 ræ viribus. d. 18. q. 10. n. 145. p. 560.
 Aliquis affectus donorum supernaturalium non
 conferens ad salutem solâ facultate naturæ
 potest haberi. *ibid.* à n. 148. p. 560.
 Non solum inefficax, sed etiam de suo efficac. à
 n. 151. p. 561.
 Cognitio supernaturalium prout actu existentium
 per propriam speciem habita facultatem natu-
 ræ etiam Angelorum excedit. d. 18. q. 11. à nu-
 164. p. 563.
 Et idem est de simili cognitione eorundem prout
 possibile. *ibid.* n. 184. p. 567.
 Etiam simpliciter tantum apprehensivâ. numerus
 185. p. 567.
 Natura cum euidentiâ physicâ per species alienas
 habitâ, & naturali nequit supernaturalia quoad
 substantiam aut prout existentia, aut prout
 possibile cognoscere independenter ab omni
 revelatione Dei. d. 18. q. 12. à n. 189. p. 568.
 Sed neque suppositâ revelatione Dei, aut etiam
 miraculis. *ibid.* à n. 200. p. 571.
 Etiam si reuelatio esset physicè euidens. à num.
 207. p. 572.
 Idem de supernaturalibus quoad modum. à num.
 210. p. 573.
 Bene tamen cum euidentiâ morali. à num.
 213. p. 573.
 Quoduis donum supernaturalè etiam visio beati-
 fica non solum cum abstractivâ, sed etiam cum
 intuitivâ euidentiâ supernaturali cognosci po-
 test à non vidente Deum. d. 18. q. 13. à num.
 221. p. 574.
 Sub comprehensionem etiam creatam ordinis su-
 pernaturalis cadere potest. *ibid.* à n. 230. p. 576.
 Probabile est, esse possibile substantiam super-
 naturalem, cui dona supernaturalia connaturalia
 sint. d. 18. q. 14 per totam. Vbi speciatim de
 possibilitate substantiæ connaturaliter beatæ,
 sanctæ, impeccabilis, &c. p. 577.
 Potentias naturales simul cum habitibus sibi in-
 fusis immediatè concurrere ad actus superna-
 turales, ab omnibus catholicis tenendum est.
 d. 19. q. 4. Vbi quomodo habitus supernaturalis
 non possit esse tota ratio agendi. p. 590.
 Quomodo potentia naturalis per solum auxilium
 extrinsecum eleuari, inuarique possit ad actum
 supernaturalem. d. 19. q. 5. per totam. p. 595.
Essentia.
 In quo consistat essentia Dei. d. 1. q. 10. per to-
 tam. p. 38.
 Essentia, substantia, & natura pro eodem conceptu
 sumuntur in Deo. *ibid.* à n. 210. p. 39.
 Essentia Dei physica omnia eius prædicata intrin-
 seca communia, & personalia complectitur. Es-
 sentia verò theologica sola communia. *ibid.* à
 n. 215. p. 40.
 Quid de essentia Dei physica virtuali. *ibid.* à num.

220. p. 41.
 Essentia metaphysica Dei in aggregato omnium
 attributorum, siue perfectionum eius consistere
 nequit. *ibid.* à n. 225. p. 42.
 In intellectione actuali nequit consistere essentia
 metaphysica Dei. *ibid.* à n. 235. p. 44.
 Constituit enim in subiecto radicali omnium di-
 norum actuum, siue attributorum. *ibid.* à num.
 253. p. 48.
 Quid de essentia transcendentali formalitatum
 Dei. *ibid.* n. 271. p. 50.
 De distinctione, aut non distinctione essentia Dei
 à suâ exillentia. Vide *Existentia.*
 Quomodo Deus sit ens per essentiam. Secus
 creatura. d. 1. q. 13. per totam. p. 54.
 De quavis comparatione essentia diuinæ cum suis
 attributis. Vide *Attributum.*
 Quomodo essentia rerum, & quæcumque sunt
 metaphysicè necessaria, in quavis hypothesi te-
 nentur, siue persisterent. d. 4. q. 4. n. 117. p. 107.
Eucharistia.
 De vocatione definitiua, quam habet Christus
 Dominus in Eucharistia. Vide. d. 5. q. 11. à nu-
 243. p. 144.
Euidentiâ.
 Entia supernaturalia tum prout existentia, tum
 etiam prout possibile supra omnem euiden-
 tiam naturalem intuitivam, siue per species pro-
 prias habitam sunt. d. 18. quest. 11. per to-
 tam. p. 563.
 Atque etiam supra omnem euidentiâ naturalem
 abstractivam, siue habitam per species alienas,
 quæ physica sit. Non item supra omnem, quæ
 tantum sit moralis. d. 18. quest. 12. per to-
 tam. p. 568.
Exigentia.
 Vide *Debitum.*
Existentiâ.
 De fide est, existentiam Dei realiter ab eius essen-
 tiâ distinctam non esse. d. 1. quest. 11. à num.
 275. p. 51.
 Sed neque formaliter ex naturâ rei est distincta.
ibid. n. 277. p. 52.
 Existentiâ Dei de intrinseco conceptu essentia
 physica eius est absolutè, & simpliciter. *ibid.* nu-
 278. p. 52.
 Non verò item de intrinseco conceptu essentia
 metaphysica ipsius. *ibid.* à n. 279. p. 52.
Fides.
 Quomodo, Deum esse, fide diuinâ credi possit.
 d. 1. q. 9. per totam. p. 33.
 Fides diuina cum aliqua scientiâ abstractivâ de
 eodem obiecto bene componi potest. *ibid.* à nu-
 175. p. 34.
 Ad credendum fide diuinâ aliqua notitia humana
 de existentia, & infallibilitate reuelationis Dei
 prærequiritur. *ibid.* n. 187. p. 35.
 Non tamen est necessarium, quòd reuelatio aut
 quoad existentiam, aut quoad infallibilitatem
 credatur etiam fide diuinâ. *ibid.* à n. 189. p. 36.
Formalitas.
 Quomodo distinguantur à nobis in Deo variae
 formalitates. d. 1. q. 3. n. 17. p. 3.
G
Genus.
 Vtrum Deus sub aliquo, aut in aliquo genere po-
 natur. Vide *Deus prout ens simplex.*
 Ha-

Præcipuarum.

H

Habitus.

Verum habitus infusi sint, aut non sint tota ratio agendi actus supernaturales. d. 19. q. 4. per totam. p. 590.
 Quomodo sine habitu infuso per solum auxilium extrinsecum actus supernaturales à potentiâ naturali effici possint. d. 19. quæst. 5. per totam. p. 595.

I

Ignorantia.

Quousque dari possit, aut non possit in hominibus ignorantia inuincibilis Dei. d. 1. q. 8. per totam. p. 314.

Immensitas.

Vide *Deus prout immensus.*
 Quid sit immensitas. d. 6. q. 1. n. 1. p. 164.

Immutabilitas.

Vide *Deus prout immutabilis.*
 Quid sit immutabilitas. Et quotuplex. d. 7. q. 1. à n. 1. p. 196.

Qualiter sit attributum Dei ab alijs diuersum. d. 7. q. 2. per totam. p. 199.
 Vtrum aliqua creatura possit esse immutabilis. Et qualiter. d. 7. q. 3. per totam. p. 200.

Imperfectio. Imperfectum.

Quid sit imperfectum in vniuersum. Quid imperfectio. Et quotuplex, late exponitur. d. 15. q. 4. per totam. p. 450.

Quomodo imperfectio alia positua est, quæ est malitia; alia negatiua, quæ non item. Et hæc alia essentialis, alia accidentalis. Et in quo vtraque consistat. ibid. p. 450.

Vide Perfectio. Perfectum.

Impossibilitas. Impossibile.

Quomodo Deus posset producere impossibilia ex hypothesi, quod ea essent possibilia. d. 4. q. 2. à n. 32. p. 92.

Quomodo alia sint chymaræ impossibiles veram quiditatem habentes; alia non item. d. 4. q. 3. n. 95. p. 104.

Multæ sunt chymaræ impossibiles quoad existentiam, & quiditatem connexæ cum Deo. Et multæ inconnexæ. Nulla tamen ita est cum Deo connexa quoad suam impossibilitatem, vt casu, quod Deus deficeret, redderetur possibilis. d. 4. q. 4. à n. 114. p. 107.

Quomodo impossibilitas omnium impossibilium retineretur ex hypothesi defectus Dei. ibid. à n. 117. p. 107.

Nec possit eorum impossibilitas esse idem cum Deo. d. 4. q. 2. à n. 21. p. 89.

Et d. 4. q. 4. n. 120. p. 107.

Quomodo chymaræ impossibiles sint infinitæ. d. 13. q. 3. p. 406.

Vtrum chymaræ possibiles aliqua bonitate sint bonæ. Et qualiter. d. 15. q. 9. à n. 189. p. 468.

Chymaræ non sunt prudenter appetibiles. ibid. n. 193. p. 469.

Ab imperfectione impossibilitatis tota carum bonitas censetur absorberi. ibidem. num. 201. p. 470.

Qualiter chymaræ impossibiles possint esse malæ. d. 15. q. 11. à n. 247. p. 476.

Inclusio.

De inclusione formali aut mutua, aut non mutua essentialis, & attributorum Dei. Vide *Attributum.*

Indebitum.

Vide *Debitum.*

Indiuisibile.

Quævis res indiuisibilis aliter, quam per sui totius replicationem, cuiuslibet rei diuisibili adæquate correspondere nequit vilo correspondentiæ genere. d. 5. q. 6. à n. 117. p. 127. p. 286.

Et d. 10. q. 3. à n. 133.

Quoties res indiuisibilis rei diuisibili adæquate correspondet, non potest hæc non esse composita tandem ex solis indiuisibilibus. d. 10. q. 3. à n. 135. p. 287.

Quantum mathematicum non solum ex partibus in infinitum diuisibilibus, sed etiam ex indiuisibilibus constat. d. 10. q. 4. à n. 147. p. 290.

Continuum finitum ex solis indiuisibilibus infinitis physicè compositum esse, impossibile est. ibid. à n. 260. p. 314.

Continuum physicum ex solis indiuisibilibus multitudine finitis compositum est. ibid. à num. 268. p. 316.

Quorum vnumquodque additum alijs facit maius. n. 274. p. 317.

Nullum videtur esse modum aliorum. à num. 289. p. 321.

Ineffabilitas.

De ineffabilitate Dei. Vide *Nomen.*

Infinium. Infinitudo.

De infinitudine attributorum Dei. Vide *Attributum.*

Quid sit infinitum. Et quotuplex. d. 13. q. 1. per totam. Vbi qualiter aliud sit tale quoad quantitatem metaphysicam; aliud quoad physicam. Et hoc aut quoad extensionem, aut quoad multitudinem. Qualiter aliud sit syncategorematicum, aliud categorematicum. Et hoc aut simpliciter, aut secundum quid. Qualiter aliud sit infinitum secundum essentiam, aliud secundum accidens, &c. p. 383.

Quasnam passiones aut proprias, aut communes habeat vnumquodque infinitum. d. 13. q. 2. per totam. p. 387.

Impossibile est dari in statu existentiali infinitum syncategorematicum; quin detur categorematicum in statu possibilicatis. ibid. n. 21. p. 387.

Duo quælibet infinita necessario sunt inter se vel æqualia, vel inæqualia; sed non, prout sunt formaliter infinita. ibid. à n. 40. p. 389.

Et d. 10. q. 3. à n. 111. p. 282.

Omnis multitudo infinita necessario est vel par, vel impar. ibid. n. 45. p. 390.

Et d. 10. q. 3. à n. 116. p. 283.

Quoties infinitum diuiditur bifariam, si est par, aut prope bifariam, si est impar, ambæ partes, in quas diuiditur, necessario sunt in se infinita. Vnde omne infinitum in alias, & alias partes semper in se infinitas est sine fine diuisibile. ibid. à n. 47. p. 390.

Omnis multitudo infinita vnitatum infinities continet in se quemlibet numerum vnitatum. Imo infinities infinitam multitudinem quorumuis numerorum tum æqualium, tum inæqualium. ibid. à n. 52. p. 391.

Impossibile est, vt quantum extensionis vtriusque terminatum sit infinitum. ibid. à n. 57. p. 391.

Quomodo progressionem quantorum proportionalium tum multitudinis, tum extensionis sint infinitæ. ibid. à n. 78. p. 394.

Quomodo tam spatium locale, quam temporale sit infinitum. à n. 87. p. 396.

Et qualiter vtrumque habeat suum centrum, siue indiuisibile medium. à n. 93. p. 397.

Qualiter infinitum extensionis sit indiuisibile.

Index rerum

- bifariam, aut propè bifariam, à n. 102. Vbi quomodo multa infinita extensionis nulli spatio continuo aut locali, aut temporali congruant. p. 398.
- De progressionibus infinitorum proportionalium, eorumque valde notandis proprietatibus, à n. 115. p. 401.
- Qualiter infinitum extensionis possit, aut non possit moueri localiter, à n. 132. p. 404.
- Qualiter de quanto metaphysico tam infinito, quam finito phylosophandum sit. à num. 137. p. 405.
- Quomodo creaturæ possibiles, & chymæ impossibiles, & verarumque negationes sint infinitæ, d. 13. q. 3. per totam. p. 406.
- Qualiter infinitum multitudinis possit à Deo produci, ponique in statu existenti. d. 13. q. 4. per totam. p. 410.
- Qualiter etiam possit à Deo produci, ponique in statu existenti infinitum extensionis localis. d. 13. q. 5. per totam. p. 413.
- Qualiter omne infinitum sit in æternum infinitibile successiue: tametsi non congruat cum infinito successiue æternitatis à parte post, seu temporis futuri, sed minus quam illud sit sine fine, siue infinite. ibid. à n. 203. p. 414.
- Qualiter possibile sit etiam, vt actualiter existant citra penetrationem infinita corpora quoad triam dimensionem extensa. ibid. à num. 212. p. 416.
- De possibilitate infiniti quoad extensionem temporalem, atque adeò de possibilitate tum motus æterni, siue infiniti à parte post, & à parte antea, tum durationis æternæ, siue infinite à parte post, & à parte antea creaturæ permanentis. q. 13. q. 6. per totam. p. 417.
- Infinitum extensionis secundum seriem causalitatis à parte causarum impossibile est: atque adeò & seriem generationum infinitam à parte antea. d. 13. q. 7. per totam. p. 421.
- An, & quomodo sit possibilis creatura infinita quoad quantitatem metaphysicam. d. 13. q. 8. per totam. p. 423.
- An, & quomodo sit, aut non sit possibilis creatura maxima, aut creatura minima omnium quoad quantitatem metaphysicam vel finitam, vel infinitam. d. 13. q. 9. per totam. Vbi quomodo series creaturarum proportionaliter inæquale quod quantitatem metaphysicam vel à latere ascendente, vel descendente, vel ab utroque aut infinite sint, aut finita. p. 426.
- Qualiter sit possibilis series infinita aut ab utroque latere, aut ab altero tantum tum entium connexorum, tum oppositorum, tum quorumuis aliorum seriatim quoquo modo disponibilium. d. 13. q. 10. per totam. p. 430.
- Qualiter possint, aut non possint poni simul in statu existentia omnes creaturæ possibiles de potentia absolutà Dei. d. 13. quest. 11. per totam. p. 432.
- Qualiter possit creatura esse infinita secundum essentiam. d. 14. q. 5. n. 54. p. 443.
- De infinitate Dei in speciali. Vide *Deus prout infinitus*.
- Intellectus*
- Quomodo intellectus creatus concurrat ad visionem beatificam. d. 19. q. 1. per totam. p. 583.
- Quomodo intellectus creatus lumine gloriæ indigeat ad videndum Deum intuitiue. d. 19. q. 2. per totam. p. 584.
- Qualiter lumen gloriæ concurrat cum intellectu ad visionem beatificam. d. 19. quest. 3. per totam. p. 586.
- Intellectum Beati concurrere immediatè simul cum lumine gloriæ ad efficiendam visionem, omnino dicendum est. Et quo iure. d. 19. q. 4. per totam. p. 590.
- Quomodo intellectus per auxilium extrinsecum possit eleuari, iunarique ad visionem Dei absque habitu luminis infuso. d. 19. q. 5. per totam. p. 595.
- Intellectio*
- In intellectione actuali nequit consistere essentia metaphysica Dei. d. 1. q. 10. à n. 235. p. 44.
- Iudicium*
- Iudicia de Deo perinde, ac de alijs rebus, formamus. d. 1. q. 3. à n. 20. p. 4.
- Omni iudicio nostro propositio obiectiua correspondet per se, aut per aliud nota. ibid. num. 23. p. 4.
- Quomodo iudicium expressum de actu obiectiuo sit, aut non sit tacitum de connotatis eius. d. 1. q. 5. à n. 47. p. 8.
- Ius ad aliquid*
- Vide *Debitum*.
- L
- Locus*
- Quid sit locus, siue quid veniat nuncupandum hoc nomine. Et quotuplex sit. d. 5. quest. 3. à num. 39. p. 116.
- Qualiter Cælum supremum dicendum sit esse, aut non esse in loco. ibid. n. 42. p. 116.
- De quibusdam propositionibus euidentijs circa locum, & res locatas. vide d. 5. totam quest. 6. p. 123.
- Quibus in locis, siue spacijs localibus sint negationes entium. Et qualiter. d. 5. quest. 9. per totam. p. 136.
- In quibus locis, siue spatijs localibus dici possint esse veritates rerum quiditatiue, atque etiam conditionate. d. 5. q. 10. per totam. p. 141.
- Quomodo plura entia simul in eodem loco possint existere. d. 5. q. 11. per totam. p. 143.
- Qualiter vnum, & idem ens possit, aut non possit esse simul in pluribus locis. d. 5. q. 12. per totam. p. 146.
- Vtrum modus in loco distante à re cuius est modus possit existere. Vbi etiam, an agens possit agere in distans. d. 5. q. 13. per totam. p. 150.
- Quid possit, aut non possit ens in pluribus locis collocatum titulo talis. d. 5. quest. 14. per totam. p. 155.
- Prædicata formaliter contradictoria nullatenus sufferre potest. ibid. n. 318. p. 156.
- Non potest homo esse in vno loco viuus, & in alio motuus, neque mereri in vno, & peccare grauiter in alio; neque saluari in vno, & damnari in alio. ibid. à n. 319. p. 156.
- Quomodo possit ens prout positum in pluribus locis aliqua prædicata æquiualeter contradictoria sufferre. ibid. à n. 322. p. 156.
- Et quid de prædicatis metaphysicè contrarijs tum præscidentibus, tum non præscidentibus à loco. ibid. à n. 324. p. 156.
- Et quid de contrarijs tantum physicè tum præscidentibus à loco, tum non præscidentibus. ibid. à n. 334. p. 158.
- Quando, & quomodo plus possit ens positum in pluribus locis, quam positum in vno; & quando secus. ibid. à n. 339. p. 159.
- Quenam accidentia possint, aut etiam debeant comi-

Præcipuarum .

comitari subiectum in pluribus locis collocatum. d. 5. q. 15. per totam. p. 169.
 Nec repugnat, nec necessarium est metaphysicè, quòd subiectum in pluribus locis collocatum, habeat in omnibus omnia sua accidentia non dependentia à loco. ibid. à n. 348. p. 160.
 Naturaliter verò aliqua eorum debet secum habere, ubique est. Secus alia. ibid. à num. 353. p. 161.
 Etiam accidentia determinato loco affixa, ut ubi- catio, possunt de potentia Dei absolutà cum suo subiecto alibi in alijs locis collocari. ibid. à n. 358. p. 162.
 De loco Dei. Vide *Deus prout immensus*.
Loquutio.
 De loquutione de Deo. Vide *Nomen*.
Lumen gloriae.
 De lumine gloriae necessariò requisito in intellectu creato ad videndum Deum intuitivè. d. 19. q. 2. per totam. p. 584.
 Qualiter illud cum intellectu ad visionem concurrat. d. 19. q. 3. per totam. p. 586.
 Quomodò illud dici non possit esse tota ratio agendi visionem. d. 19. q. 4. per totam. p. 590.
 An intellectus sine lumine adiutus solo auxilio extrinseco possit efficere visionem. d. 19. q. 5. per totam. p. 595.
 Etsi munus luminis gloriae, & munus speciei impressæ Dei de suo sint inter se diversa, in eadem tamen qualitate luminis, quod de facto datur, reperiuntur coniuncta. d. 19. q. 9. per totam. p. 609.

M

Malitia. Malum.
 Quomodò aliud sit malum absolutum, aliud relatium. Et in quo consistat utrumque. Et quotuplex sit. Necnon quid, & quotuplex sit malitia. d. 15. q. 3. per totam. p. 449.
 De malo, & bono, deque malitiâ, & bonitate vide multas passiones demonstratas. d. 15. q. 7. à principio. p. 455.
 Esse mala in Mundo, secundum fidem, & experientiam certissimum est. d. 15. quæst. 10. num. 203. p. 470.
 Nullum ens per suam essentiam malum est. ibid. n. 204. remissive. p. 479.
 Quomodò non omnia mala per solam privationem boni tanquam per formalem malitiam constituentur. Sed sint multa mala tum physica, tum moralia, quæ per quid purè positivum in esse talium constituentur, latè ostenditur. d. 15. q. 10. à n. 207. p. 471.
 Qualiter negatio, aut privatio boni, siue entis in universum sit, aut non sit mala. d. 15. q. 11. à n. 237. p. 474.
 Quomodò enti existenti mala sit eius destructio, siue negatio. ibid. à n. 242. p. 475.
 Qualiter chymæz impossibiles possint esse malæ. ibid. à n. 247. p. 476.
Manichæi.
 De errore Manichæorum, aliorumque hæreticorum ponentium aliqua naturà suà mala. Et duo Principia prima, alterum bonorum, & alterum malorum. d. 12. q. 2. à n. 12. p. 368.
 Et d. 15. q. 8. à n. 169. p. 466.
Maria Mater Dei.
 Quàm sit verisimile, eam quoad perfectionem physicam omnium mulierum possibilium maximam esse. d. 13. q. 9. n. 299. p. 429.
 Piè, & cum maiore probabilitate credi potest.

B. V. M. interdum eleuatam fuisse in hac vitâ ad videndum intuitivè Deum. d. 17. q. 9. num. 150. p. 520.
 Quotnam videat creaturas aut existentes, aut possibiles. d. 20. q. 4. n. 51. p. 620.
Mensura.
 Quid sit, & in quo consistat, & quotuplex sit. d. 9. q. 5. à n. 143. p. 257.
Miraculum.
 Vide, *Ens supernaturale*.
Modus.
 Qualiter modus neque diminutis possit collocari in loco distante à re, cuius est modus. d. 5. q. 13. per totam. p. 150.
Motus. Mutatio.
 Quid sit motus. Et quid mutatio in universum. d. 5. q. 5. à n. 68. p. 120.
 Quotuplex motus. Et quotuplex mutatio sit. ibid. à n. 70. p. 121.
 Quidnam per se: & quidnam per accidens moveri dicatur. Et qualiter. ibid. n. 84. p. 122.
 Quid sit speciatim motus localis. Et quotuplex. ibid. à n. 85. p. 123.
 Quomodò moveri possit localiter corpus in pluribus locis positum. d. 5. q. 12. à n. 279. p. 149.
 Vnde maior, & minor velocitas motus proveniat. Et qualiter fiat. Et quomodò cum compositione quanti continui componatur. d. 10. q. 4. à n. 302. p. 322.
 Possibilis fuit motus æternus à parte antea. d. 13. q. 6. à n. 235. p. 419.
Moyse.
 Eum non vidisse intuitivè Deum in hac vitâ, probabilius est. d. 17. q. 9. à n. 143. p. 518.

N

Natura. Naturale.
 Vide *Essentia*. Et *Ens supernaturale*.
Necessitas.
 Necessitas subiecti ad actum in connexionem subiecti cum actu consistit. d. 3. q. 1. n. 1. p. 82.
 Vnde constat, quid sit necessitas ad essendum, seu essentialiter, seu existentialiter. ibid. p. 82.
 De necessitate Dei. Vide. *Deus prout ens necessarium*, &c.
 Vna necessitas etiam metaphysica maior aliâ est. d. 3. q. 2. n. 11. p. 84.
 Quomodò essentia rerum, & quæcunque sunt metaphysicè necessaria in quavis hypothesi retinerentur, siue persisterent. d. 4. q. 4. n. 117. p. 107.
Negatio.
 Deus nulli puræ negationi entis, præterquam negationi chymicæ sui est oppositus. d. 4. q. 3. n. 89. & 90. p. 103.
 Nulla pura negatio entis distincti à Deo potest ipsi Deo aliquam imperfectionem appingere. ibid. n. 91. p. 103.
 Nulla pura negatio entis aut possibilis, aut impossibilis aut quoad existentiam, aut quoad possibilitatem est connexa cum Deo. d. 4. q. 4. à n. 109. p. 106.
 Sed neque cum alio ente distincto à Deo. ibid. n. 114. p. 106.
 Quibus in locis, siue spatijs localibus sint negationes entium. Et qualiter. d. 5. quæst. 9. per totam. p. 136.
 Quoties ens alicubi existit, nullibi existit negatio eius. ibid. à n. 201. p. 137.
 Et rursus ibid. à n. 213. p. 140.
 Negatio penes diuisibilitatem, aut in diuisibilitatem dumtaxat entis, quod negat, est diuisibilis.

Index rerum

- aut indivisibilis, etiam relatè ad spatium locale. *ibid.* n. 212. p. 139.
- Non esse quodvis ens per suam essentiam affixum cuius spatio locali, unde deest, nullam realem negationem importat. *ibid.* n. 215. p. 140.
- Negatio cuiuslibet entis non existentis ubique, siue in omni spatio locali est. *ibid.* à num. 216. p. 140.
- Qualiter negationes entium existant, siue durent in tempore. d. 8. q. 7. per totam. p. 224.
- Qualiter Deus à sua aternitate habeat, esse intimè præsens negationibus. d. 9. quæst. 8. per totam. p. 263.
- Quomodò negationes entium sint infinitæ. d. 13. q. 3. p. 406.
- Qualiter negationes entium non sint bonæ. Et qualiter sint. d. 15. q. 9. à n. 182. p. 468.
- Quomodò negatio rei ipsi rei possit bona esse. *ibid.* n. 200. p. 470.
- Qualiter negatio, siue privatio boni, necnon cuiusvis entis in vniuersum sit, aut non sit mala. d. 15. q. 11. per totam. p. 474.
- Quomodò enti existenti mala sit eius destructio, siue negatio. *ibid.* à n. 242. p. 475.
- Nomen.*
- De fide est, Deum esse ineffabilem, siue innominabilem. Et qualiter. d. 22. q. 1. à n. 7. p. 647.
- Iuxta ordinariam Dei providentiam non possunt Viatores nomine aliquo significare Beatis Deum, sicuti est in se, si visio beatifica sit actus permanens. Benè tamen si sit actus successivus. *ibid.* à n. 14. p. 648.
- Interveniente extraordinariâ Dei providentiâ Viatores alijs Viatoribus possunt significare Deum clarè, & ut est in se quiditativè, aut etiam existentialiter. *ibid.* n. 18. p. 648.
- Beati iuxta ordinariam Dei providentiam non possunt Deum significare Viatoribus, sicuti est in se. *ibid.* n. 19. p. 649.
- Beati, resumptis corporibus, vicissim per signa vocalia poterunt loqui, de factoque loquentur de Deo, sicuti est in se. *ibid.* à n. 21. p. 649.
- Creaturæ rationales benè possunt nomine aliquo significare Deum ipsi Deo comprehensivè, Deus tamen sibi ipsi non item. *ibid.* à n. 24. p. 649.
- Qualiter ineffabilitas sit attributum proprium Dei. *ibid.* n. 26. p. 650.
- Qualiter aliqua nomina substantialiter, & aliqua accidentaliter dicantur de Deo. d. 22. q. 2. num. 28. p. 650.
- Qualiter aliqua nomina de Deo propriè dicantur. Et aliqua non item. *ibid.* n. 29. p. 650.
- Quomodò nomina Dei non sint synonyma respectu Viatorum. Respectu verò Beatorum aliqua talia sint: aliqua secus. *ibid.* n. 30. p. 651.
- Quænam nomina de Deo, & creaturis vniocè non dicantur. Et quænam dicantur. Et qualiter. n. 31. p. 651.
- Et qualiter per prius de Deo, quàm de creaturis, dicantur illa, aut secus. n. 32. p. 651.
- Quænam nomina ex tempore, & quænam ab æterno conueniant Deo. n. 33. p. 651.
- Quomodò nomen *Deus* sit nomen naturæ. *ibid.* num. 34. p. 652.
- Et quomodò sit, aut non sit communicabile. num. 35. p. 652.
- Idque aut non vniocè, aut vniocè. n. 36. p. 652.
- Qua ratione nomen *Qui est* sit Deo maximè proprium. Et an sit idem cum *Iehoua*. *ibid.* num. 37. p. 652.
- Quomodò propositiones affirmatiuæ, & negatiuæ dicantur de Deo. *ibid.* n. 38. p. 652.
- Quo sensu dicatur, melius sciri, & dici de Deo, quid non est, quàm, quid est. *ibid.* n. 40. p. 653.
- Cur dicantur Patres, per nomina Dei non significari essentiam, sed, quæ circa essentiam. *ibid.* num. 41. p. 653.
- Numerus.*
- Quomodò progressiones numerorum sint infinitæ. d. 10. q. 3. à n. 130. p. 285.
- Et d. 13. q. 2. à n. 72. p. 394.
- Et *ibid.* à n. 78. p. 394.
- O*
- Obiectum.*
- Vide *Cognitio. & Visio intuitiva. Oculi.*
- Deus nullâ potentiâ videri potest oculis corporis. d. 17. q. 7. per totam. p. 513.
- Oppositio.*
- Quid sit. Quoruplex. Et qualis. d. 4. q. 3. num. 87. p. 103.
- Deus nulli veritati obiectiuæ oppositus est, siue illa sit entis possibilis, siue chymærici. *ibid.* num. 88. p. 103.
- Nullique enti, aut negationi possibili. *ibid.* num. 89. p. 103.
- Nullique omnino negationi præterquam negationi chymæricæ sui. *ibid.* n. 90. p. 103.
- Ijs omnibus chymæris est Deus quoad existentiam oppositus, quarum existentia ipsi Deo aliquam imperfectionem appingeret. *ibid.* num. 91. p. 103.
- Deus non omnibus chymæris est oppositus quoad existentiam absolutam. *ibid.* à n. 93. p. 104.
- Quomodò Deus aliquibus chymæris quoad quiditatem factis æquivalenter sit oppositus, secundum formaliter. *ibid.* à n. 95. p. 104.
- Deus illis chymæris est oppositus quoad earum existentiam conditionatam, quæ ut sic illi imperfectionem appingunt. Cæteris verò secus. *ibid.* n. 98. p. 105.
- Optimum.*
- Quomodò, etiam si iudicare possimus de ente omnium excogitabilium optimo esse illud ex proprio conceptu possibile, & necessariò existens intra statum quiditativum, scire tamen non possimus, an tale sit reuera, & simpliciter in statu existentiali absoluto. d. 1. q. 5. n. 89. & 90. p. 17.
- Et *ibid.* à n. 158. p. 30.
- Et d. 15. q. 9. à n. 198. p. 470.
- De ente omnium excogitabilium optimo vide nonnulla demonstrata. d. 15. q. 7. à n. 129. p. 462.
- Deum esse ens omnium entium optimum, & certum secundum fidem, & evidens secundum rationem naturalem est. d. 16. quæst. 3. per totam. p. 484.
- Ordo. Ordinatio.*
- De ordinatione, quam inter se habent attributa diuina. Vide *Attributum.*
- P*
- Pars.*
- Quid sit pars. d. 10. q. 1. per totam. p. 265.
- Vide *Totum, & Quantum.*
- Quamlibet progressionem partium proportionalium quantitatis procedentium secundum quamlibet proportionem geometricam maioris inæqualitatis intra certos terminos quantitatis finitæ necessariò contentam esse, quantum.

Præcipuarum.

tumnis in infinitum procedat, demonstratur.
 Ipsique termini demonstratiuè assignantur. d.
 10. q. 4. à n. 167. p. 294.
 Quam malè censeant Philosophi aliqui Geome-
 triæ ignari, partes proportionales titulo talium
 non posse non esse communicantes, seu subin-
 trantes. ibid. n. 177. p. 297.
 Omne continuum necessariò est compositum ex
 partibus actu inter se distinctis physicè. Nec
 possunt istæ non esse actu infinitæ, si sit conti-
 nuum in infinitum physicè diuisibile. ibid. à n.
 186. p. 298.
 Falsa, & terminorum abusua, & inutilis est sen-
 tentia, quæ docet continuum in infinitum di-
 uisibile esse, quatenus partes formaliter indiuisi-
 biles, & finitæ, ex quibus est actu compositum,
 ita sunt extensæ virtualiter, vt aliæ similes mi-
 nores, & minores in infinitum possibiles sint.
 ibid. à n. 197. p. 300.
D. Paulus.
 Eum non vidisse intuituè Deum in hac vitâ, pro-
 babilius est. d. 17. q. 9. à n. 143. p. 518.
Penetratio.
 Quomodo plura entia in eodem spatio locali pe-
 netrata esse possint. d. 5. q. 11. per totam. p. 143.
Perfectio. Perfectum.
 Quid sit Perfectum. Quid Perfectio. Et quotuplex. d. 15. q. 1. per totam. p. 448.
 Quid sit, & quotuplex perfectio simpliciter sim-
 plex. Et qualiter ab ea, quæ talis non est, dis-
 criminetur. d. 15. q. 6. per totam. p. 453.
 Non omnis perfectio immunis ab imperfectione
 est simpliciter simplex, licet omnis simpliciter
 simplex sit ab imperfectione immunis. ibid. à n.
 58. p. 454.
 Quid sit perfectio simpliciter. Quid perfectio se-
 cundum quid. Et quotuplex. ibid. num. 60. &
 61. p. 454.
 De perfecto, & imperfecto; de perfectionibus tum
 simpliciter simplicibus, tum alijs; deque imper-
 fectionibus oppositis, vide multa, & egregia
 demonstrata. d. 15. q. 7. à n. 115. p. 460.
 De perfectione Dei in speciali. Vide *Deus prout
 bonus, & perfectus.*
 Quomodo perfectio aliqua in alio quopiam con-
 tineri dicatur *formaliter, virtualiter, æquivalen-
 ter, & eminenter.* d. 16. q. 2. n. 9. p. 477.
Possibilitas. Possibile.
 Possibilitas intrinseca, siue primaria creaturarum,
 realiter est distincta ab entitate Dei. d. 4. q. 2. n.
 21. p. 89.
 Et ibid. n. 27. & 29. p. 91.
 Possibilitas creaturarum primaria cum ipsis est
 idè. Secundaria non item. d. 4. q. 4. n. 107. p. 106.
 Quomodo entia purè possibilia sint bona. d. 15.
 q. 8. à n. 177. p. 467.
Potentia.
 Quomodo potentia naturalis absque habitu in-
 fuso per solum auxilium extrinsecum actus su-
 pernaturales possit efficere. d. 19. q. 5. per to-
 tam. p. 595.
Præcisio.
 Sublatâ præcisione obiectiuâ formalitatum Dei,
 quæstio de earum inclusione formali non ha-
 bet locum. d. 2. q. 6. à n. 65. p. 64.
Prædicamentum.
 An Deus ponatur in prædicamento. Vide *Deus
 prout ens simplex.*
Præsentia.
 Præsentia localis. Vide *Vbicatio.*
 De præsentia creaturarum in æternitate Dei. Vide

Deus prout æternus. Et Æternitas.
Principium.
 Vide *Potentia.*
Prinatio.
 Vide *Negatio.*
Progressio.
 Progressio quantitatum, seu partium quantitatis
 proportionalium secundum proportionem,
 geometricam maioris inæqualitatis, quantum-
 vis in infinitum procedat, intra certos terminos
 continetur, atque adeò nequit vnquam exce-
 dere certam quantitatem finitam. Hoc de-
 monstratur. Et quinam sint termini. d. 10. q. 4. à
 n. 167. p. 294.
Propositio.
 Vide. *Pars, Progressio, Quantitas.*
Propositio.
 Quid sit propositio per se nota. Quid per aliud
 nota. d. 1. q. 5. n. 45. p. 7.
 Multæ, & variæ de eis hypotheses suppositæ.
 ibid. p. 7.
 Quomodo diuisio propositionis per se nota in-
 secundum se, & quoad nos sit optima. ibid. nu.
 46. p. 8.
 Quomodo hæc propositio, *Deus est*, sit per se nota
 secundum se. ibid. n. 51. p. 9.
 Quomodo non sit per se nota quoad nos. ibid. nu.
 52. p. 9.
 Quo casu sit quoad nos per se nota. ibid. à num.
 53. p. 10.
 Variæ aliorum rationes reiectæ, cur propositio,
Deus est, non sit per se nota quoad nos. ibid. à
 n. 54. p. 10.
 Propria ratio. ibid. à n. 60. p. 11.
 Quomodo nec probabiliter sit per se nota quoad
 nos propositio, *Deus est*, ibid. n. 63. p. 12.
 Argumentum S. Anselmi contendens euidentiã
 propositionis, *Deus est*, proponitur, & diluitur.
 ibid. à n. 65. p. 12.
 Alia subsimilia Recentiorum pariter. ibid. à num.
 76. p. 14.
 Quomodo propositio, *Deus est*, neque ab Angelis
 prout in statu naturæ sit per se nota. ibid. num.
 91. p. 17.
 Et quid de cognoscentibus Deum per propriam
 speciem. ibid. à n. 92. p. 17.
 Quomodo propositio, *Deus est*, non sit demonstra-
 bilis à priori respectu nostri. d. 1. q. 6. n. 98. p. 18.
 Quomodo verò sit à cognoscentibus Deum per
 propriam speciem. ibid. à n. 99. p. 19.
 Qualiter propositio, *Deus est*, respectu nostri de-
 monstrabilis à priori fieri possit. ibid. à num.
 106. p. 20.
 Qualiter de facto est talis à posteriori. Et quàm
 certum id sit. ibid. à n. 108. p. 20.
 Quibus rationibus demonstratur hæc propositio,
Deus est. d. 1. q. 7. per totam. p. 22.
 De varijs propositionibus euidentibus circa re-
 rum vbicaciones, vbicationumque passionem.
 Vide. d. 5. q. 6. p. 123.
 Quænam propositiones euidentes eliciantur ex
 terminis disputationis de tempore, & duratione.
 d. 8. q. 4. per totam. p. 216.
 De quibusdam propositionibus euidentibus circa
 quanta, & non quanta. Totum, & partes eius.
 d. 10. q. 3. per totam. p. 279.
 De propositionibus euidentibus circa bonum, &
 malum, perfectum, & imperfectum. d. 15. q. 7.
 per totam. p. 455.
 Qualiter propositiones affirmatiuæ, & negatiuæ
 dicantur de Deo. d. 22. q. 2. à n. 38. p. 652.
 P P P P 3 *Quæ.*

Index rerum

Q
Quantum . Quantitas .

Quantum continuum . Vide *Continuum* .
 Quantum infinitum . Vide *Infinium* .
 Quid sit quantum , & quid quantitas in vniuersum . d. 10. q. 1. per totam . p. 265 .
 Quomodo quantum differat , aut non differat à toto , & à composito . ibid . p. 265 .
 Quotuplex sit quantum , & quotuplex quantitas , d. 10. q. 2. per totam . p. 266 .
 Quomodo quantum in physicum , & metaphysicum sit diuidendum . ibid . à n. 11 . p. 267 .
 Tum pluribus alijs diuisionibus à n. 18 . p. 268 .
 Qualiter quantum aliud continuum sit , & aliud discretum . Continuum autem aliud extensum ; aliud intensum , & aliud mixtum . ibid . à num. 35 . p. 269 .
 Qualiter quantum esse possit aut terminatum , aut interminatum . Tum aut finitum , aut infinitum . ibid . à n. 38 . p. 272 .
 Qualiter quantum alia sibi mutuo congruunt ; alia secus , Alia æqualia sunt ; alia secus . ibid . à n. 44 . p. 273 .
 Quomodo alia inter se proportionem habeant ; alia non item . Alia proportionalia , & alia non proportionalia sint . ibid . à n. 51 . p. 274 .
 Alia commensurabilia ; & alia incommensurabilia , & c . à n. 73 . p. 277 .
 De quibusdam propositionibus euentibus circa quanta , & non quanta . Totum , & partes eius , & c . d. 10. q. 3. per totam . p. 279 .
 Quanta dissimilia æqualia esse possunt , & similia inæqualia . ibid . à n. 100 . p. 280 .
 Quomodo sint necessariò æqualia quanta , quæ sibi mutuo congruunt . à n. 104 . p. 281 .
 Duo quæque quanta seu finita , seu infinita necessariò sunt æqualia , vel inæqualia . ibid . à num. 111 . p. 282 .
 Omnis multitudo seu finita , seu infinita necessariò est vel par , vel impar . ibid . à n. 116 . p. 283 .
 Quantitas molis , à qua vnaquæque res corporea habet , non posse non naturaliter extensam esse , & impenetratam cum alijs localiter , accidens quoddam speciale est ab ipsius rei substantia , & à cæteris accidentibus re ipsa distinctum . d. 10. q. 5 . à n. 339 . p. 333 .
 Per prædicatum mensurabilis , aut mensuratiuæ , vtpote omni quantitati commune , non est definitibilis quantitas specialis molis . ibid . num. 348 . p. 334 .
 Substantia à quantitate molis mutua distinctio- nem partium , impossibile est . ibid . n. 351 . p. 335 .
 Effectus formalis quantitatæ molis non est reddere substantiam actu extensam , & impenetra- tam localiter . n. 355 . p. 336 .
 Sed est reddere partes locales impenetrabiles tum inter se , atque aded exigentes extensionem lo- calem , tum cum alijs entibus habentibus simi- lem quantitatem . à n. 356 . p. 336 .
 Qualiter Arist. videatur non exactè diuisisse quan- titatem in genere . d. 10. q. 6. n. 362 . p. 337 .
 Non videtur verè dictum ab Aristotele , quòd non habere contrarium , neque suscipere magis , & minus , sit proprium quantitatæ , ibid . à num. 364 . p. 338 .

R
Raresfactio .

Qualiter raresfactio , & condensatio corporum na- turaliter fiat . Et qualiter comparanda veniat cum compositione quanti continui . d. 10. q. 4. à

num. 324 .

Relatio . p. 329 .

Qualiter relatio sumpta vniuersè in intrinsecam , & extrinsecam , & semiextrinsecam est diuiden- da . Necnon in eam , quæ à parte rei , & eam , quæ in conceptione nostrà tantum relatio est . d. 2. q. 5. à n. 47 . p. 61 .
 Et d. 4. q. 2. à n. 12 . p. 88 .
 Quomodo Deus nullà relatione intrinsecà referat- tur ad quidpiam à se distinctum realiter . d. 4. q. 2. n. 49 . p. 95 .

Res .

De rerum coexistentià cum Dei æternitate . De- que earum existentia , & inceptio in tempo- re . Vide *Æternitas* . *Deus prout æternus* , & *Tempus* .

S
Signum .

Significatio signorum vocalium quot modis pos- sit euenire . d. 22. q. 1. n. 2 . p. 646 .
 Quid , & qualiter significant signa vocalia . ibid . nu. 4 . p. 646 .
 Vnde perfectio significationis eorum pensanda sit . ibid . n. 5 . p. 646 .
 Quam notitiam in audiente debet excitare signifi- ficatio . ibid . n. 6 . p. 647 .
 De significatione nominum Dei . Vide *Nomen* .

Similitudo .

De similitudine , aut dissimilitudine , quam habent attributa Dei inter se comparata . Vide *Attri- butum* .

Simplicitas . Simplex .

Vide *Ens* .
 Simplicitas Dei . Vide *Deus prout ens simplex* .
 Simplicitas melior est compositione , cæteris pari- bus , atque aded perfectio est simpliciter sim- plex . d. 11. q. 6. n. 76 . p. 336 .

Spatium .

Spatium locale , quod imaginarium appellant , non est aliquid positium actu existens à parte rei . d. 5. q. 2. à n. 26 . p. 113 .
 Re ipsa in verà possibilitate præsentiarum vnde- quaque sine sine extensarum consistit . ibid . à nu. 30 . p. 114 .
 Quomodo à nobis concipiatur , dum imaginarium dicitur . ibid . n. 31 . p. 114 .
 Quomodo aliter possit concipi . ibid . n. 32 . p. 114 .
 In quarum præsentiarum possibilitate consistat . n. 33 . p. 115 .
 Quo sensu spatium verum dici debeat . n. 34 . p. 115 .
 Quomodo in ijs , in quibus ab alijs ponitur , non consistat . ibid . à n. 35 . p. 115 .
 Quibus in spatijs localibus sint negationes entium . Et qualiter . d. 5. q. 9. per totam . p. 136 .
 Et veritates quiditatiuæ , conditionatæque rerum . d. 5. q. 10. per totam . p. 141 .
 Quomodo plura entia simul in eodem spatio lo- cali penetrata possunt existere . d. 5. q. 11. per totam . p. 143 .
 Qualiter possit idem ens simul esse in pluribus spatijs . d. 5. q. 12. per totam . p. 146 .
 Quid possit ens in pluribus spatijs collocatum . Et quænam accidentia possit , aut debeat in eis subire . Vide *Locus* .
 Deus extra Mundum in toto spatio imaginario extenso circumquaque infinite præsens esse , dicendus est . d. 6. q. 5. à n. 89 . p. 178 .
 Quæstio de existentia Dei in spatio imaginario vacuo non est de solo modo loquendi , sed de ipsa re . ibid . à n. 108 . p. 183 .
 Quid

Præcipuarum.

Quid sit spatium temporale. Vide *Tempus*.
 Quomodo spatium locale, & spatium temporale,
 sic infinitum. d. 13. q. 2. à n. 87. p. 396.
 Et qualiter vtrumque habeat suum centrum. à nu.
 93. p. 397.

Species.

Vide *Viso intuitiva*.
Spiritus. Spirituale.
 In quo consistat ratio spiritus prout condistincti
 à corpore. Et ratio spiritualis prout condi-
 stincti à corporeo. d. 10. quæst. 7. per to-
 tam. p. 338.
 Deum purissimum spiritum, atque aded ens om-
 nino incorporeum, seu spirituale esse, & fide-
 certum, & ratione naturali evidens est. d. 11. q.
 2. per totam p. 348.

Status.

De varijs statibus rerum multa supponuntur re-
 missivè. d. 4. q. 2. p. 88.
 Et q. 4. p. 105.

Substantia.

Independentem à quantitate molis ipsi superad-
 ditâ habet partes integrales. d. 10. q. 5. num.
 351. p. 335.
 Sublatâ dictâ quantitate à substantiâ, indifferens
 maneret hæc ad essendum connaturaliter in
 loco extenso, aut inextenso. ibidem num.
 354. p. 335.
 Quos motus subire posset substantia quantitate
 molis exuta. ibid. à n. 360. p. 337.
 Qualiter possit, aut non possit substantia creata
 vni physicè cum Deo. d. 11. quæst. 8. per to-
 tam. p. 360.
 Probabile est, esse possibilem substantiam super-
 naturalem, cui dona supernaturalia connatura-
 lia sint. d. 18. q. 14. per totam. Vbi speciatim
 de possibilitate substantiæ connaturaliter bea-
 tæ, sanctæ, impeccabilis, &c. p. 577.

Supernaturale.

Vide *Ens supernaturale*.

T

Tempus.

Quid sit, & in quo consistat tempus tum imagi-
 narium, tum reale, d. 8. q. 2. per totam. p. 210.
 Omne tempus diuisibile essentialiter est succes-
 sium. ibid. n. 44. p. 212.
 Imaginarium autem vtrinque est infinitum. num.
 45. p. 212.
 Quæcunque in tempore durant, aut distantia, aut
 contigua, aut penetrata temporaliter sunt in-
 ter se. n. 46. p. 212.
 Qualiter seriem successiuam constituant, quæ in
 tempore diuisibili durant. n. 47. & 48. p. 212.
 Tempus infinitum æternum, & æternitas dici solet.
 n. 49. p. 213.
 Impossibilis est creatura essentialiter duratura
 per tempus quoduis diuisibile ex hypothesi,
 quod existat. d. 8. q. 3. à n. 58. p. 214.
 Quænam evidentes propositiones eliciantur ex
 terminis disputationis de tempore, & duratio-
 ne. d. 8. q. 4. per totam. p. 216.
 Impossibile esse, demonstratur, quod tempus ali-
 ter, quàm ex puris tandem indiuisibilibus, com-
 positum sit. Idemque est de quavis aliâ tempo-
 rali rerum extensione. ibid. n. 100. p. 219.
 Et n. 112. p. 221.
 Et d. 10. q. 4. à n. 233. p. 308.
 Qualiter nullum ens possit existere, & nunquam,
 siue in nullo tempore, siue extra omne tem-

pus existere, siue durare. d. 8. quæst. 6. per to-
 tam. p. 223.
 Qualiter negationes entium existant, siue durent
 in tempore. d. 8. q. 7. per totam. p. 224.
 Idem de veritatibus quiditatis rerum non exi-
 stentium examinatur. d. 8. quæst. 8. per to-
 tam. p. 227.
 Quomodo fide sanctum sit, creaturas coepisse exi-
 stere in tempore, & cum existunt, Deo coexiste-
 re. d. 9. q. 2. à n. 17. p. 234.
 Qualiter tempus differat ab æternitate, & ab Æuo.
 d. 9. q. 9. per totam. p. 263.

Totum.

Quid sit totum. d. 10. q. 1. per totam. p. 265.
 Quomodo nihilo differat à composito. ibid. p. 265.
 Vide *Quantum*, & *Pars*.
 Quotuplex sit totum. d. 10. q. 2. per totam. p. 266.
 Quomodo totum in physicum, & metaphysicum
 sit diuidendum. ibid. à n. 11. p. 267.
 Tum pluribus alijs diuisionibus à n. 18. p. 268.
 De propositionibus euidentiibus circa totum, &
 partes eius. d. 10. q. 3. per totam. p. 279.
 De quibusdam proprietatibus, quas habet totum
 respectiue ad suas partes. ibid. à n. 87. p. 279.
 De prædicatis, quæ necessariò conueniunt, vel non
 conueniunt toti, quando conueniunt omnibus
 partibus eius distributiue sumptis, aut vice ver-
 sa. ibid. à n. 125. p. 284.
 Quidquid toti, & omnibus eius partibus indiui-
 sum respondet, per sui replicationem respondet.
 ibid. à n. 133. p. 286.
 Nec possunt partes totius non esse tandem indiui-
 sibiles, si sit illud, quod eis respondet, indiuisibi-
 le à n. 135. p. 287.

V

Vbicatio.

Quid sit vbicatio, seu præsentia localis, seu rem-
 esse alicubi. Et in quo consistat. d. 5. q. 1. à nu.
 3. p. 109.
 Vbicatio obiectorum sensibilium sensibus externis
 percipitur. ibid. n. 8. p. 110.
 Quisnam sit vbicationis effectus formalis. ibid. nu.
 14. p. 111.
 Vtrum vbicatio sit connexa essentialiter cum spa-
 tio locali, cui correspondet. Et an illud, aut
 aliud quid respiciat intrinsecè. ibid. à num.
 18. p. 111.
 Denominationes, quibus vbicatio, & res vbicata
 denominantur præsentis, positæ, locatæque in
 spatio locali, cum illo penetratæ, &c. semiextrin-
 secæ sunt. ibid. n. 22. p. 112.
 Vbicatio nec est, nec esse potest res, sed necessariò
 debet esse modus rei vbicatæ. ibid. à num.
 23. p. 112.
 Res per se ipsam præsens, affixaque alicui spatio
 locali possibilis est. ibid. n. 25. p. 113.
 Quotuplex sit vbicatio, seu præsentia localis. d. 5.
 q. 4. à n. 44. p. 117.
 Alia definitiua, alia circumscriptiua, & alia con-
 tractiua est. Quarum quælibet rursus est mul-
 tiplex. ibid. à n. 46. p. 117.
 Vbicatio indiuisibilis respondens per sui replica-
 tionem spatio diuisibili, in eoque suum subie-
 ctum collocans possibilis est. ibid. à num.
 52. p. 118.
 De aliquibus propositionibus euidentiibus circa
 rerum vbicationes, & vbicationum proprieta-
 tes. Vide d. 5. q. 6. p. 123.
 De

Index rerum

- De vbcatione Angelorum. Vide d. 5. q. 7. à num. 159. p. 131.
- Singula entia singulas sibi proprias vbcationes superadditas habent, exceptis ipsis vbcationibus, & earum modis. d. 5. q. 7. à n. 170. p. 133.
- Impossibile est, vt aliquod ens creatum absque omni vbcatione, atque adeo nullibi existat. d. 5. q. 8. à n. 186. p. 135.
- Quibus in locis sint vbcatae negationes entium; & qualiter. d. 5. q. 5. per totam. p. 136.
- De vbcatione veritatum quiditatarum, & conditionalium. Vide *Veritas*.
- Quomodo plura entia simul in eodem loco possint existere vbcata. d. 5. q. 11. per rotam. p. 143.
- Quotuplex possit esse vbcatio definitiua corporis. Et an, aliqua supposita, cum corpore illam habente possint alia corpora penetrari. *ibid.* à num. 242. p. 144.
- Plura entia per eandem vbcationem vbcari indiuisim in eodem spatio locali, possibile est. *ibid.* à n. 250. p. 146.
- Qualiter vnum, & idem ens possit, aut non possit in pluribus locis simul esse vbcatum. d. 5. q. 12. per totam. p. 146.
- Quomodo possit idem ens habere plures vbcationes correspondentes eidem spatio. *ibid.* num. 284. p. 150.
- Modus neque diuinitus vbcari potest in loco distantia re, cuius est modus. d. 5. q. 13. à num. 489. p. 151.
- Impossibile omnino est, quod vbcatio existat in loco distante à subiecto, cuius est vbcatio. *ibid.* à n. 303. p. 152.
- Vtrum ens in pluribus locis vbcatum aliqua possit, quæ non possit vbcatum in vno. d. 5. q. 14. per totam. p. 155.
- Vide *Locus*.
- De vbcatione accidentium subiecti in pluribus locis collocati. Vide *Locus*.
- Vbcatio supernaturaliter potest per aliam superadditam alibi, præterquam in spatio sibi proprio, collocari. d. 5. q. 15. à n. 358. p. 162.
- De vbiquitate Dei, siue vbcatione in omni loco. Vide *Deus prout immensus*.
- Qualiter possibile sit, vt aliqua creatura sit præsens vbique aut supernaturaliter, aut connaturaliter, aut etiam essentialiter; quin sit immensa, sicut Deus est. d. 6. q. 7. à n. 165. p. 193.
- Vtrum vbcatio, quam corpus Christi Domini habet in Eucharistia, sit spiritalis. d. 10. q. 7. num. 412. p. 345.
- Et quomodo vbcatio Angeli sit spiritalis. *ibid.* n. 413. p. 345.
- Verbum.*
- Verbum mentale verè à varijs exponitur. d. 17. q. 11. à n. 172. p. 523.
- Quorundam expositiones refutantur, à num. 175. p. 524.
- Duplex verbum mentale videtur distinguendum secundum S. August. & S. Tho. aliud obiectiuum consistens in phantasmate substituto pro re, insensata cognoscenda; aliud formale consistens in ipsa specie expressa, siue actuali cognitione. *ibid.* à n. 189. p. 528.
- Visio beatifica absque specie expressa, atque adeo absque verbo formali constare non potest. *ibid.* à n. 193. p. 529.
- Cum verbo tamen obiectiuo coherere non potest, à n. 199. p. 530.
- Cognitio Dei in alio tanquam in medio determinante bene potest esse intuitiua. *ibid.* num. 202. p. 530.
- Quænam, & qualiter Beati cognoscant, & possint cognoscere in Verbo, d. 20. quæst. 4. per totam. p. 617.
- Veritas.*
- Qualiter veritates quiditatiuæ rerum, aut etiam conditionatæ dici possint esse in locis, siue in spatijs localibus. Et in quibus. d. 5. q. 10. per totam. p. 141.
- Qualiter veritates quiditatiuæ rerum non existentium dici possint in tempore esse. d. 8. q. 8. per totam. p. 227.
- Et qualiter Deus dici possit esse intimè præsens illis à suâ æternitate. d. 9. q. 8. p. 263.
- Quas veritates obiectiuas à Deo distinctas videant Beati. Et qualiter. d. 20. q. 4. n. 99. p. 629.
- Violentia.*
- Vide *Debitum*.
- Visio intuitiua.*
- Quænam cognitio intellectualis sit dicenda intuitiua, & quænam abstractiua, & quænam quiditatiua. Tum quænam, strictè loquendo, visio intuitiua. Ac demum quænam cognitio mediata, & quænam immediata dicatur. d. 17. q. 1. à n. 1. p. 490.
- De fide est, Deum à Beatis non solum posse, sed de facto etiam videri intuitiue, & quiditatiue, sicuti est in se. *ibid.* à n. 8. p. 491.
- Soluunturque argumenta contraria, à numer. 12. p. 492.
- Quomodo visio intuitiua Dei debeat, aut non debeat esse quoad perfectionem infinita ex eo, quod est visio obiecti quoad perfectionem infiniti. Et quam vim habeat argumentum calculatorum de augmentis proportionalibus ætuum penes augmenta obiectorum, late discutitur, & resoluitur contra plerisque. d. 17. q. 2. per totam. p. 494.
- Possibilis est cognitio indicatiua Dei quiditatiua, clara, & per propriam speciem habita, quæ non sit strictè intuitiua, neque visio beatifica. d. 17. q. 3. à n. 44. p. 498.
- Possibilis est cognitio indicatiua clara, & per propriam speciem habita de Deo prout absolute existente, quæ non sit de eodem prout præsentè præsentia temporali. Atque adeo nec sit visio beatifica. d. 17. q. 4. à n. 57. p. 501.
- Non tamen videtur possibilis similis cognitio, quæ præcendendo ab omni tempore non sit de præsentè. *ibid.* n. 62. p. 501.
- Possibilis item est cognitio similiter clara de Deo prout existente, quæ non sit de eodem prout præsentè præsentia locali. Hæc tamen bene esse poterit visio beatifica. *ibid.* à n. 65. p. 502.
- Certum est secundum fidem, & rationem, Deum oculis corporeis naturaliter videri non posse. d. 17. q. 7. à n. 121. p. 514.
- Item est certum, non posse supernaturaliter. Tametsi sub controuersia sit, an ista certitudo spectet ad fidem. Sicut etiam, an ea per naturalem demonstrationem possit haberi. *ibid.* à n. 123. p. 514.
- De fide est, intellectum creatum non posse propriam, & naturali virtute videre Deum intuitiue, sicuti est in se. d. 17. q. 8. per totam. p. 516.
- De potentia Dei absoluta bene potest homo mortalitatis degens in corpore passibili intuitiue videre Deum. Secus de potentia ordinariâ. d. 17. q. 9. à n. 138. p. 517.
- Moyse, & Paulum in hac vitâ non vidisse Deum intuitiue, probabilius est. *ibid.* à n. 143. p. 518.
- Muls

Præcipuarum .

- Multò que probabilius , nullum aliorum Sancto-
rum vidisse . n. 149. p. 519.
- Ar B.V. Mariam vidisse aliquando piè , & multo
probabilius atteritur . n. 150. p. 520.
- Animas Iustorum post Christi mortem , cum pri-
mùm sufficienter purgatæ sunt , statim visione
clarâ , & intuitivâ Dei donati , de fide est . d. 17.
q. 10. à n. 152. p. 520.
- Animæ Beatorum æquè perfectè vident Deum
modò , ac post finem Mundi videbunt , corpori-
bus resumptis . ibid. à n. 162. p. 522.
- In quo consistat visio beatifica . Et an Beati pro-
ducant verbum mentis . d. 7. quæst. 11. per to-
tam. p. 523.
- Absque specie expressâ , quæ verbum formale
est , constare non potest . ibid. à n. 193. p. 529.
- Cum verbo tamen obiectivo coherere non potest .
ibid. n. 199. p. 530.
- Tametsi cognitio Dei In alio tanquam in medio
determinante benè potest esse intuitiva . ibid.
n. 202. p. 530.
- De visione beatificâ , quod ad eius constitutionem
attinet , perinde , ac de alijs cognitionibus , philo-
sophandum est . ibid. n. 204. p. 531.
- De supernaturalitate visionis beatificæ . Vide *Ens
supernaturale* .
- Intellectus creatus non solum passivè , sed activè
etiam concurret ad visionem beatificam . Idque ,
aprius loquendo , vt causa instrumentalis , & per
virtutem obedientialem . d. 9. quæst. 1. per to-
tam. p. 583.
- Certum secundùm fidem est , intellectum creatum
aliquo lumine gloriæ indigere ad videndum .
Deum intuitivè . d. 19. q. 2. à n. 10. p. 584.
- Quod lumen esse habitum infusum permanens ;
iam etiam est certum inter Theologos . ibid. à
n. 15. p. 585.
- Lumen gloriæ non vt mera conditio , sed vt causa
concurrit simul cum intellectu ad efficiendam
Dei visionem . d. 19. q. 3. à n. 26. p. 587.
- Dicendum , concurrere vt instrumentum Dei . ibid.
n. 32. p. 588.
- Concurrit etiam vt dispositio eleuativa intelle-
ctus ad recipiendam visionem . Et qualiter .
ibid. à n. 34. p. 588.
- Qualiter præterea concurrat , vt intelligibiliter
variatur intellectui essentia diuina ad efficien-
dam visionem . ibid. à n. 41. p. 589.
- Quomodo lumen non possit esse tota ratio agen-
di visionem . d. 19. q. 4. per totam. p. 590.
- Quomodo intellectus de potentiâ Dei absolutâ
absque lumine , & omni alio intrinseco princi-
pio eleuari possit à Deo , iuuarique ad visionem .
d. 19. q. 5. per totam. p. 595.
- Possibile esse speciem impressam , per quam
Deus intuitivè videri possit , latè probatur , à so-
lutione potissimùm omnium argumentorum ,
quæ contra fiunt . d. 19. q. 6. per totam. p. 597.
- Deus titulo obiecti non habet vim ad producen-
dam visionem beatificam per suam naturam
immediatè , & multò minùs per relationes per-
sonales , aut attributa , sed tantùm per omni-
potentiam titulo causæ primæ . d. 19. q. 7. per to-
tam. p. 604.
- Deus de facto non per se solum immediatè , sed
per speciem impressam concurret ad produ-
cendam visionem beatificam . d. 19. q. 8. per to-
tam. p. 607.
- De facto eadem entitas luminis gloriæ exercet in
Beatis munera (alias de suo diuersa) tum lu-
minis , tum speciei impressæ Dei . d. 19. q. 9. per
totam. p. 609.
- Omnia omnino prædicata identificata cum Deo
de facto videntur à Beatis æquè clarè , ac Deus
iple . d. 20. q. 1. per totam. p. 611.
- Neque est vilo modo possibile , vt vnum sine alte-
ro videatur : etiam si in ordine ad alia mu-
nera sint virtualiter distincta . Imo à videntibus
illa intuitivè nullam præcisionem adhuc ex
parte modi , nullamque distinctionem rationis
subire possunt . d. 20. q. 2. p. 612.
- Quousque , & qualiter Beati cognoscere possint , de
factoque cognoscant actus intellectus , & vo-
luntatis Dei . An , & quomodo per ipsam visio-
nem Dei . An , & quomodo in Verbo , &c. d. 20.
q. 3. per totam. p. 612.
- Quousque , & qualiter Beati cognoscere possint , de
factoque cognoscant alia obiecta cognoscibilia
distincta à Deo . d. 20. q. 4. per totam. p. 617.
- Probabile est , non repugnare visionem intuitivam
creatam , perquam vnâ cum Deo distinctè , &
clarè videantur omnia omnino cognoscibilia
distincta à Deo . ibid. à n. 34. p. 617.
- Possibilis est visio intuitiva Dei , quæ nullius crea-
turæ , præter se ipsam , sit intuitio . ibid. à num.
40. p. 618.
- Quenam creaturæ de facto videantur à singulis
Beatis . ibid. à n. 45. p. 619.
- Omnes , quas intuitivè vident , in Verbo vident .
ibid. à n. 53. p. 620.
- Idque non causaliter , sed formaliter , seu obiecti-
uè . ibid. à n. 56. p. 621.
- Vident autem sic in Verbo omnes , tum quas à
principio suæ beatitudinis , tum quas successu
temporis vident . ibid. à n. 61. p. 622.
- Idque per ipsam visionem beatificam . ibid. à num.
63. p. 623.
- Non tamen vident in Verbo sumpto quoad enti-
tatem præcisè , sed varijs alijs modis . ibid. à nu-
68. p. 624.
- Quò quis perfectiùs videt Deum , eò plures crea-
turas in ipso videt . Et qualiter . ibid. à num.
93. p. 628.
- Qualiter creaturæ à Beatis meliùs in Verbo vi-
deantur , quàm in se ipsis . ibid. n. 98. p. 629.
- Quas veritates obiectivas à Deo distinctas videant
Beati . ibid. n. 99. p. 629.
- De fide est , non omnes visiones beatificas esse æqua-
les quoad perfectionem . d. 21. q. 1. à n. 6. p. 630.
- Certum etiam est , non esse omnes inæquales . ibid.
à n. 14. p. 632.
- De facto omnes visiones beatificæ quoad suam
intrinsicam entitatem sunt eiusdem speciei . d.
21. q. 2. à n. 18. p. 632.
- Possibiles tamen sunt aliquæ diuersæ speciei . ibid.
n. 21. p. 632.
- Inæqualitas intellectuum Beatorum nihil confert
ad inæqualitatem visionum . Quare ab intelle-
ctibus perfectione inæqualibus cum æquali lu-
mine gloriæ visiones perfectione æquales de-
bent euadere . d. 21. q. 3. à n. 24. p. 634.
- Ex inæqualitate intellectuum , cæteris paribus ex
parte luminis , inæqualitatem visionum conna-
turaliter oriri , impossibile est . ibid. à n. 33. p. 635.
- Ex inæqualitate visionum nascitur in Beatis inæ-
qualitas beatitudinum . d. 21. q. 4. n. 38. p. 637.
- Esse vnâ visionem clariorem , & perfectiorem
aliâ , est , plures partes , seu gradus intensio-
nis habere , quàm habet illa . ibid. n. 39. p. 637.
- De fide est Beatorum beatitudinem esse perpe-
tuam . d. 21. q. 5. n. 45. p. 638.
- Perpetuitas autem de essentia est beatitudinis .
ibid.

Index rerum

- ibid. n. 46. p. 638.
 Certum est, cognosci à Beatis suæ beatitudinis
 perpetuitatem. ibid. n. 47. p. 638.
 Cuius notitia de essentia etiam beatitudinis est.
 ibid. n. 48. p. 639.
 Et à visione ipsa Dei indistincta. n. 49. p. 639.
 Cum quo stat. visionem, quæ semel producta sit es-
 sentialiter indestruibilis, impossibile esse. ibid.
 n. 51. p. 639.
 Varij modi componendi destruitibilitatem visionis
 cum eo, quod suæ perpetuitatis sit visio, propo-
 nuntur, & reijciuntur. ibid. à n. 52. p. 639.
 Legitima compositio inde nascitur, quod visio ne-
 cessario esse debet essentialiter successiva. ibid. à
 n. 57. p. 640.
 Qualiter visio beatifica sit reflexa, siue seipsam
 Beato notificans. d. 21. q. 6. n. 62. p. 642.
 Qualiter sit, aut non sit complexa. ibid. num.
 63. p. 642.
 Perfectissimè, & formaliter iudicativa est. num.
 64. p. 642.
 Est autem iudicium affirmatiuum simul, & nega-
 tiuum respectu diuersorum obiectorum. Et
 qualiter. ibid. n. 65. p. 643.
 Speculatiua est circa pleraque obiecta sui, practica
 circa aliqua. ibid. n. 66. p. 643.
 Euidencior, & certior est de facto omni alià cog-
 nitione creatà. n. 67. p. 643.
 Non est subdita libertati Beati. n. 68. p. 644.
 Qualiter per visionem beatificam videant, aut ali-
 ter cognoscant Beati attributa Dei extrinseca,
 & semiextrinseca. ibid. à n. 69. p. 644.
 Qualiter Beati videant, aut aliter cognoscant
 eternitatem Dei prout includentem totum
 tempus à parte post, & à parte ante infinitum.
 Et quomodo infinitas veritates de futuro per
 ipsam visionem intueantur. ibid. à n. 71. p. 645.
 Qualiter similiter cognoscant immensitatem Dei.
 ibid. n. 76. p. 645.

Vnio.

 Impossibile est, etiam diuinitis, quod vnio quo-
 rumuis extremorum in aliquo loco distante,
 ab ipsis extremis existat. d. 5. quest. 13. à num.
 299. p. 152.
 Existente vnione, repugnat, quod extrema vnita
 localiter distantia inter se sint. ibid. num.
 301. p. 152.
 Vnio animæ rationalis cum corpore corporea est.
 d. 10. q. 7. n. 409. Tantumdemque dicendum de
 vnione hypostatica Verbi diuini cum corpore
 Christi Domini. ibid. p. 345.

Vnitas. Vnum.

 Multa de vnitate rerum in genere remissuè. d. 12.
 n. 1. p. 366.
 Quomodo vnitas in transcendentem, & solitu-
 dinis diuidenda sit. Et in quo vtraque confi-
 stat. d. 12. q. 1. n. 2. & 3. p. 366.
 Quo differant vnitas transcendentis, & numeri-
 ca. ibid. n. 4. p. 367.
 Quomodo distinctio prior sit vnitate. n. 5. p. 367.
 Quomodo inter se opponantur vnum, & multa.
 n. 6. p. 367.
 In quo vnitas singularis, & vnitas vniuersalis con-
 ueniant, & in quo differant. n. 7. p. 367.
 Quid addat vnitas solitudinis supra vnitatem
 transcendentem. n. 8. p. 367.
 De Vnitate Dei. Vide *Deus prout vnicus.*

Societatis SSV Paderbornæ 1670